

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ANUL LXVI

IANUARIE — FEBRUARIE 1989

Scumpi frați, stimate surori,
Iubiți conlucrători,

Moise, uriașul caracter și om al lui Dumnezeu, cu care Iahve, Cel Veșnic și Atotputernic, vorbea gură către gură (Numeri 12,6—8), se ruga astfel: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ (Ps. 90,12).

Ruga sa izvora din experiența fabuloasă a vieții sale, unică și irepetabilă. Născut într-o familie de robi, a căror singură menire era să sporească fala anticului Egipt prin forța mușchilor lor, își trăiește copilăria, tinerețea și ajunge la maturitate în mijlocul fastului și viciului casei imperiale a Egiptului, ca moștenitor al tronului.

Dar atunci când ajunge să se cunoască pe sine și să cunoască pe cei ai lui, crezându-se chemat când încă nu era, bazându-se pe forță și relații, pornește să-și elibereze poporul, când încă nu venise timpul. Luînd-o înaintea îngerului, devine fugar cu toiagul pribegiei în mână și poposește la oi. Învăță aici să cugete profund, să aibă o nemijlocită comuniune cu Marele EU SÎNT. Învăță răbdarea, îndelunga răbdare și „să aștepte în tăcere“ hotărârile cerului.

Când ceasul acela a venit, s-a auzit glasul Celui Nevăzut zicîndu-i: „Vino, Eu te voi trimite... și vei scoate... pe poporul Meu“ (Ex. 3,10). Și urmează ultima parte și cea mai glorioasă, dar plină de necazuri, de identificare a sa cu poporul lui și cu planul cerului de a face din Israel neamul ales pentru o lucrare unică și binecuvîntată. Psalmul său degajă încredere în Cel Prea Înalt, în Cel Veșnic din partea celor ce „dimineța sînt ca iarba... înfloresc și cresc, iar seara sînt tăiați și se usucă... Anii noștri se duc ca un sunet... lucrul cu care se mîndrește omul... nu este decît trudă și durere... iar noi zburăm prin viață“.

Gigant al credinței, gigant al muncii neobosite, al curajului, uriașul monolit al credinșiei față de Cel ce l-a chemat, și-a iubit poporul și chemarea mai presus de viața sa și chiar de nemurire (Ex. 32,32).

Cît de necesar este pentru noi ca acum, când am pășit în noul an, să reluăm ruga psalmului, implorînd pe Dumnezeu să ne dea puterea de a învăța lecția vieții — pentru noi și pentru biserică — din scurgerea anilor, pentru a fi realmente înțelepți. Dumnezeu, biserică și lumea au nevoie de astfel de caractere imbatabile, nobile și gata de a sluji lui Dumnezeu și aproapelui.

Ce-ar deveni comunitățile noastre dacă în fiecare din ele ar fi un Moise cu experiența și hotărîrea lui de a face totul pentru Cel ce l-a chemat și care să se identifice în totul cu membrii comunității sale?

Trebuie să recunoaștem că sîntem cunoscuți — ca biserică — mai mult după standardul moral al doctrinei decît după valoarea vieții

noastre zilnice. Mîntuitorul însă enunța categoric legea cunoașterii noastre în lume atunci când spunea: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13,33). Interesant de reținut că Domnul vieții a făcut cît se poate de limpede faptul că urmașii Săi trebuie să fie cunoscuți pentru dragostea lor și nicidecum pentru doctrina lor. „Uitați-vă la ei, cît de mult se iubesc“ — era demonstrarea și recunoașterea din partea unor păgîni, că prima biserică, biserica apostolică, a învățat bine cele spuse de Fiul lui Dumnezeu.

Pentru noul an 1989, înțelepciunea inimii pentru care se ruga Moise s-ar traduce în împliniri de mult dorite și necesare pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de slujire.

Pentru noul an, să ne rugăm cerului și să cooperăm cu acesta în împlinirea rugăciunii, ca fiecare dintre noi, comunitățile și întreaga noastră biserică să fim stăpîniți de gîndul care era mereu prezent în viața și caracterul Domnului Hristos. Întreaga Lui ființă degaja iubire, milă, pace. El să Se afle în centrul preocupării și vieții bisericii noastre. Căci „n-am de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,2). Atunci vom trăi în simplitatea credinței, dar ne vom consuma pentru cauza Lui și pentru binele celor din jur.

Viața ne va confrunta și în acest an. Viața ne va proba; ne vom afla oare alături de El, de biserică Sa, de nevoile ei, sau ne vom afla dincolo de problemele ei? Vom continua să pretindem altora ceea ce ne lipsește și nouă, vom înălța tîmîia propriilor noastre pretenții asemenea lui Core, Datan și Abiram, sau vom spune împreună cu Moise: „Dacă nu mergi Tu Însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici“ (Ex. 33,15)?

Ca pastori, slujbași ai comunităților noastre, ca urmași credincioși ai lui Hristos, să împlinim în anul acesta, din îndemnul cugetului luminat de Duhul lui Dumnezeu, toate cerințele rînduielilor bisericii și să nu ne ridicăm nicicum împotriva lor. Mai degrabă să facem ca Isus să fie centrul vieții și preocupărilor noastre. Și atunci se vor vedea în mod clar în viața noastră liniile drepte și strălucite ale caracterului Său.

În anul în care am intrat, să fim mai mult preocupați de problemele vieții noastre spirituale și să fim activi în a ne lăsa modelați în caracter întru asemănarea cu El și să încetăm să ne mai străduim a modela pe ceilalți după chipul și asemănarea noastră. Singura noastră menire este aceea de a reprezenta pe Hristos în lume prin viața, caracterul și lucrarea noastră. Orice altceva nu este de la Cel ce ne-a chemat... la lumina minunată a cunoașterii Sale.

SĂRBĂTOAREA UNIRII

1859—1989

Poporul român sărbătorește astăzi o sută treizeci de ani de la evenimentele deschizătoare de noi și înălțătoare orizonturi pentru România, și anume Unirea Principatelor române sub sceptrul domnitorului Alexandru Ioan Cuza, în ianuarie 1859.

În voința națiunii române materializată în acest act se cuprind aspirațiile de veacuri ale poporului nostru, istoria lui tumultoasă legată profund de aceste plaiuri atât de frumoase și bogate. Sînt aici suferințele îndurate în trecerea vremii și umilințele din partea celor ce vremelnic au trecut ca apa peste truditarii stăpîni ai acestui pămînt, dar pietrele... au rămas.

Poporul român și-a înfipt adînc rădăcinile existenței sale în pămîntul acesta stropit cu sudoare și sînge și pe care mulți s-au oferit să-l cîntărească în aur, numai să-l poată smulge românilor. Nu degeaba Eminescu spune în dreptul celui ce era personificarea neamului și a pămîntului românesc :

CUPRINS

De la inimă la inimi	cop. 2
Sărbătoarea Unirii	1
Realizări	2
Femeia în biserică adventă	3
O solie din partea Domnului	5
Adevărul, așa cum este el în Hristos	7
Arheologia și Biblia	9
Conștiința chemării divine	13
De la Sabat la duminică	15
Din viața bisericii	19
Sîntem întrebați...? Răspundem!	19
Valoarea spirituală a epistolelor din Apocalips, capitolele 2—3	20
Sfîrșit de cale	cop. 3
În memoriam	cop. 4

„Tot ce mișcă-n țara asta, rîul, ramul mi-e prieten numai mie, iară ție... dușman este“.

Dacă miracolul românesc a uimit multe minți luminate acum o sută treizeci de ani, aceasta s-a datorat iubirii fiilor acestor plaiuri față de țara moșilor și strămoșilor lor, față de istoria și de viitorul ei. Istoria a demonstrat că poporul român își are cu demnitate locul între popoarele și națiunile lumii. Sufletul românului este deschis ca plaiurile și colinele molcome ale țării, și avîntat ca munții cei înalți ai Carpaților noștri.

În evenimentele de acum o sută treizeci de ani a irumpt întreaga voință românească, întreaga ei ființă, istoria aspirațiilor și speranțelor ei.

Unirea de la 1859 „a stat la baza tuturor evenimentelor care au jalonat evoluția ulterioară a statului și națiunii noastre, cucerirea independenței absolute de stat în 1877, unirea Transilvaniei cu România la 1 decembrie 1918, revoluția socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 august 1944“ (M.I. ian. 1989/pag. 22).

Un fapt deosebit de valoros al actului Unirii a fost participarea activă a maselor populare la realizarea ei. Actul Unirii n-a fost rezultatul strădaniilor unui grup de entuziaști, ci a fost hotărîrea întregii suflări românești. Iată cum se oglindește aceasta în presa vremii :

„În 23 ianuarie 1859 între 10 și 11 ore, deputații se duc la Adunare... Poporul începe a se aduna pe șoselele dealului Mitropoliei; voiește să intre, dar nu se dă voie decît acelor cu bilete. Profitînd de venirea episcopului de Buzău, poporul trece peste sentinele și porțile nu se mai închid și curtea mitropoliei este ticsită de popor...“

Cu toată asprimea guvernului, locuitori săteni în mici cete se strecoară și vin în capitală. Se vorbește că au să vină de prin toate județele... Pe la 8 ore seara, ca vreo două mii de țărani intră pe bariera Colentinei aducînd printre ei 28 de dorobanți. Aceștia fuseseră duși acolo ca să vegheze să nu mai vie țărani“.

„București în 24 ianuarie. Iată e a treia zi și poporul e tot în picioare! Dumnezeu, ce popor este poporul român! Cînd se încuibă la vreo idee, cînd are vreo bănuială, uită toate interesele private și se consumă numai pentru triumful cauzei comune“.

Cînd se anunță hotărîrea de a alege ca domn pe domnul ales al Moldovei, „porțile mitropoliei se deschiseră și poporul se aruncă înăuntru cu miile, strigînd: Cuza domn! Ura... Cuza!“

Da! Miracolul românesc este — în acest act istoric — prezența activă, neobosită, inteligentă și hotărîtă a întregii suflări românești pentru realizarea unui deziderat legitim și necesar. Miile de români ce erau nemișcați afară au controlat și au constituit forța ce a determinat desfășurarea evenimentelor pe făgașul lor natural.

Datorită acestui fapt, actul Unirii a fost, este și va rămîne profund ancorat în viața și sufletul tuturor românilor, cinstind memoria celor ce l-au făcut și veghind ca nimic și nimeni să nu nimicească ceea ce s-a înfăptuit „în secole și la împlinirea căruia s-a aflat înțelepciunea poporului și a marilor lui cărturari, și care a deschis o nouă perioadă în lupta pentru unirea într-un singur stat a tuturor românilor. Unirea de la 1859 are me-

ritul de a fi desființat granița fictivă, artificială, impusă și menținută de marile imperii ale timpului" (R.L. 18 ian. 1989) numai pentru a putea jefui valorile materiale ale țării și a stăpâni în voie.

Prin așezarea sa geografică și prin dârzenia și spiritul de dreptate și de jertfă, poporul român a apărut nu numai propria sa moșie, pe care a trăit, a muncit și de care nu s-a înstrăinat, avînd „una și aceeași vatră” timp de milenii, dar el a apărut liniștea și civilizația Europei. În umbra spadei lui

Mircea, a lui Ștefan și Mihai Viteazul, Europa de apus s-a putut dezvolta în liniște, i-a fost apărută civilizația și viața.

Acum 130 de ani a triumfat voința de unitate a poporului român. Acest act energetic al poporului român a constituit împlinirea unui deziderat natural, un act de dreptate ce avea să se desăvîrșească în decembrie 1918, prin făurirea statului național român unitar, deschizînd noi orizonturi dezvoltării patriei noastre.

Și cu ocazia acestui sărbătoros popas, dînd cinstea cuve-

nită făuritorilor unității naționale, ne angajăm să păstrăm ce s-a realizat cu trudă și să contribuim prin munca și iubirea noastră de patrie la propășirea țării, la progresul ei, la liniștea și unitatea ei, identificîndu-ne cu trecutul, prezentul și viitorul acestui scump pămînt românesc, căci indiferent de convingerile religioase pe care le avem, sîntem cu toții fii ai acestui pămînt românesc, al cărui trecut, prezent și viitor istoric avem datoria să-l păstrăm.

Redacția

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

BRAȘOV: Tractor multifuncțional.

Marea și prestigioasă familie a tractoarelor produse la întreprinderea de profil din Brașov s-a îmbogățit cu un nou vlăstar: tractorul multifuncțional U 302 DTCE IF proiectat de către un colectiv al Institutului de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru autovehicule și tractoare. Noul tractor este destinat, în principal, mecanizării lucrărilor în fermele zootehnice. El este echipat cu o cupă de manevrat cereale, cu alte două cupe pentru gunoi și pietriș, cu o furcă pentru căpițe de fin și cu o lamă de plantat. Noul tractor mai poate fi utilizat cu bune rezultate în sere, grădini, livezi și pașiști.

BACĂU: Servicii pentru populație.

În marile ansambluri de locuințe din municipiile Bacău și Gh. Gheorghiu-Dej au fost date în folosință alte peste 30 de noi unități de mică industrie și prestatoare de servicii ale cooperăției meșteșugărești. În

același timp, în centrele muncitorești Comănești, Buhuși, Moinești și Tîrgu Ocna au fost diversificate prestările de servicii prin înființarea a circa 100 de noi profiluri: întrețineri și reparații de locuințe, reparații aparate medicale, reparații mecanică fină și optică etc. Cu acestea, numărul unităților de mică industrie și prestatoare de servicii aparținînd Uniunii județene a cooperativei meșteșugărești Bacău a ajuns la circa 600.

HARGHITA: Folosirea surselor de energie neconvențională.

Potrivit programului de dezvoltare a activităților de mică industrie și prestări de servicii pentru populație, și în județul Harghita se face dovada unor preocupări susținute pentru asigurarea condițiilor optime activității de muncă și panificație. În acest an se vor construi 8 mori, ce se vor adăuga celor 60 existente în comune. Toate morile vor funcționa pe baza utilizării surselor de energie neconvențională. De aseme-

nea, tot în mediul rural se vor da în folosință 17 noi brutării. În ultimele luni ale anului trecut au început să funcționeze brutării în localitățile Cristur, Suseni, Plăieșii de Jos și altele.

VASLUI: Noi dispensare medicale.

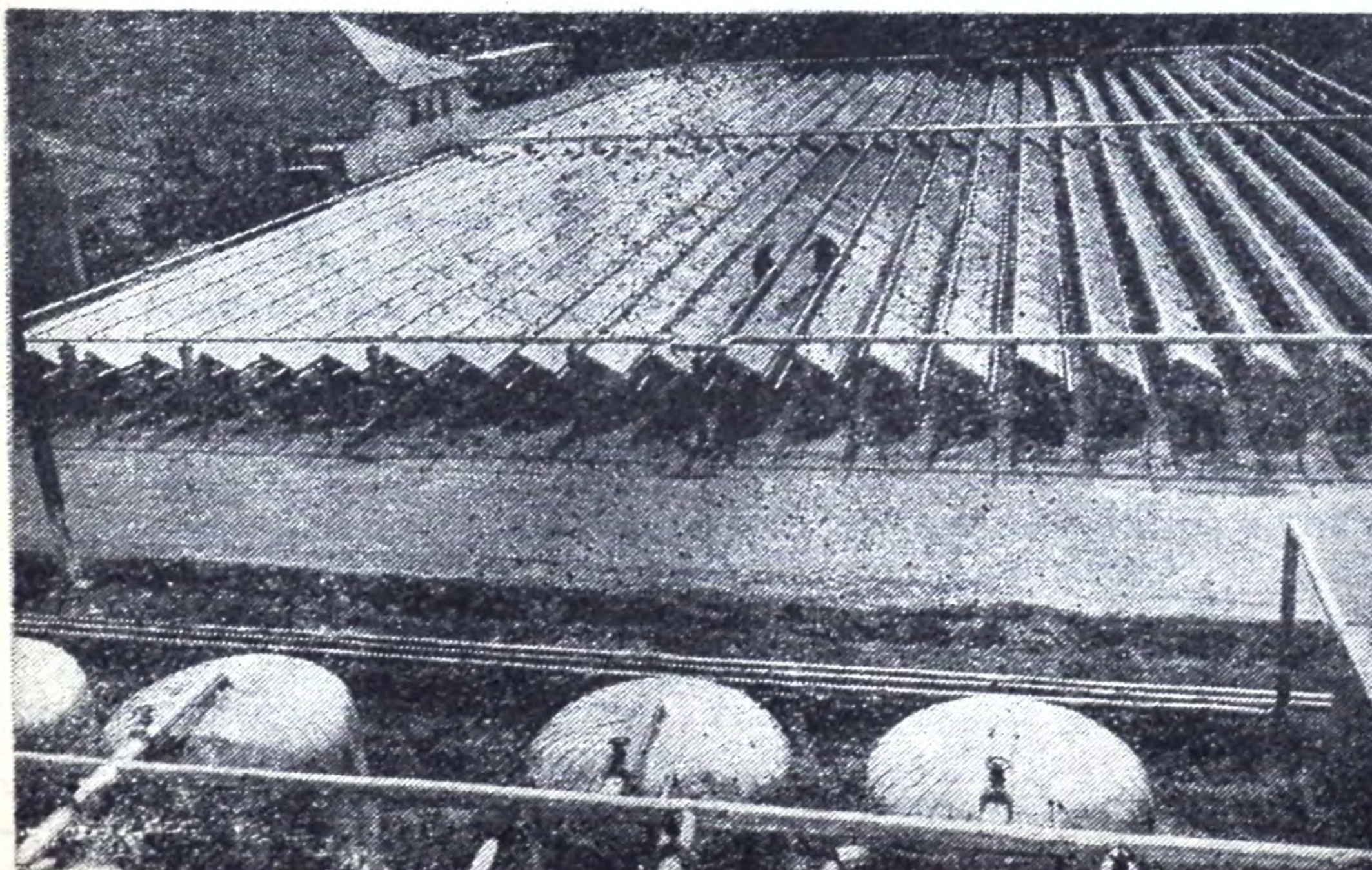
Pentru a veni în sprijinul cerințelor oamenilor muncii și a îmbunătăți asistența lor sanitară, în localitățile urbane vasluiene au fost înființate și date în folosință, în anul trecut, noi dispensare medicale încadrate cu personal de înaltă calificare și dotate cu tot ce este necesar pentru asigurarea unor consultații de mai bună calitate. Astfel de dispensare medicale s-au înființat la Vaslui, Birlad, Negrești și Huși, fiind situate în noile ansambluri de locuințe.

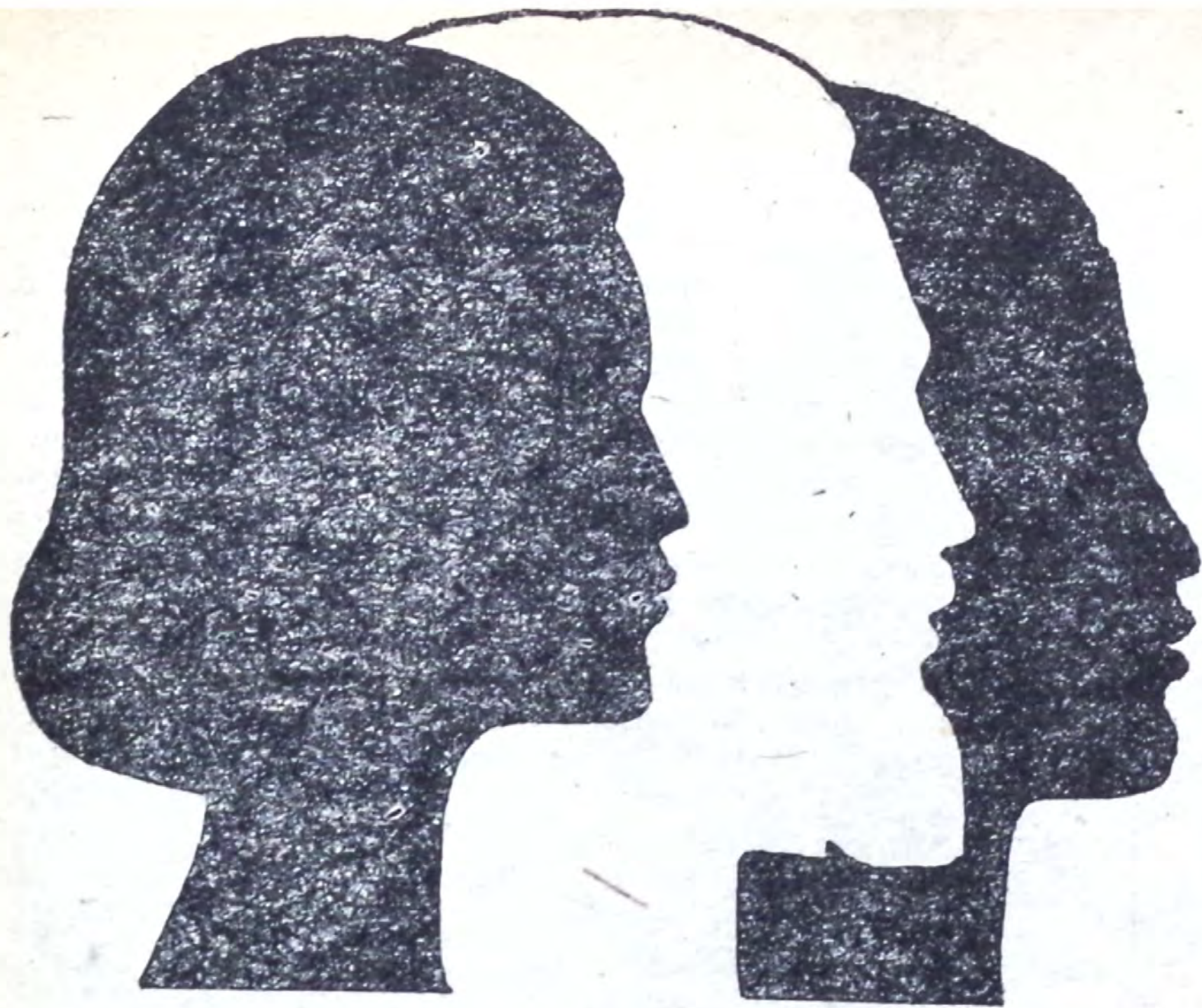
BAILE FELIX: Un nou așezământ de sănătate.

La Băile Felix, cea mai mare stațiune balneară a țării, care însumează în prezent aproape 7000 de locuri de cazare, de peste 10 ori mai multe decît în 1965, prima decadă din ianuarie a coincis cu darea în folosință a unui nou așezământ de ocrotire a sănătății: Spitalul de recuperare medicală. Modernă unitate spitalicească, în care au fost primiți în aceste zile cei dintîi pacienți, ridică pe plan calitativ superior activitatea balneară din stațiune atît sub aspectul investigațiilor, cît și al dotărilor. Dispunem aici de o secție clinică de recuperare medicală cu 155 paturi, subordonată Institutului de medicină fizică, balneoclimatologie și recuperare medicală București. Totodată, aici își va desfășura activitatea un colectiv de cercetare științifică a factorilor terapeutici naturali. De asemenea, prezența în rîndul personalului medical din spital a unor cadre universitare va permite organizarea în această instituție a unor cursuri de perfecționare a cadrelor de specialitate din unitățile balneare din întreaga țară.

Redacția

INSTALAȚII DE PANOURI SOLARE

„PERIOADA CREȘTINĂ A DEBUTAT CU SLAVĂ. ATÎT BĂRBAȚII CÎT ȘI FEMEILE SE BUCURAU DE INSPIRAȚIA CERULUI SFÎNT ȘI ERAU ÎNVĂȚĂTORI AI POPORULUI”.

J. WHITE

A deseori în comunitățile noastre mai se pun în discuție probleme legate de corecta înțelegere, interpretare și aplicare a textelor din 1 Cor. 14,34 și 1 Tim. 2,12: „Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea”. „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere”.

Astăzi se fac mari discuții, și în biserica noastră, în legătură cu dreptul surorilor de a sluji biserica în diferite capacități, unii fiind prea liberali, considerînd că ar fi numai drept să se întărească surori ca prezbiteri și pastori în biserică, iar alții prea conservatori, negînd orice rol al femeii în viața bisericii. Am considerat că este în folosul general să redăm în cele ce urmează două articole în această problemă scrise de frații J. N. Andrews și J. White în 1879.

Sînt două pasaje principale în Sfînta Scriptură citate pentru a dovedi că femeile n-ar trebui să ia cuvîntul în adunările noastre. Aceste texte sînt cele din 1 Cor. 14,31—36 și 1 Tim. 2,12. Dar un studiu atent al cărților 1 și 2 Corinteni ne arată că textele din Corinteni la care se face referire nu pot nicidecum avea o asemenea aplicare.

Biserica din Corint era la data aceea într-o stare de mare dezordine. Primul capitol (1 Corinteni) ne arată că ei erau împărțiți în partide chiar cu privire la apostoli. Capitolul cinci ne lasă să înțelegem că unul dintre ei luase soția

tatălui său și nimeni n-avea nimic de spus, nu condamna acest act. Capitolul șase ne arată că unii se adresaseră justiției, legii, iar alții se făceau vinovați de violarea poruncii a șaptea. Capitolul unsprezece ne arată că atunci cînd sărbătoreau Sfînta Cină, cei bogați mîncau și beau în timp ce săracii așteptau și sufereau de foame.

Din capitolul paisprezece se poate înțelege că atunci cînd se adunau laolaltă, femeile făceau ca nimeni să nu mai poată înțelege nimic prin confuzia pe care o creau vorbind între ele. Acționînd atît de nepotrivit cu locul în care se găseau, ele ajungeau de rușine. Astfel că ceea ce apostolul spune femeilor într-o comunitate ca aceasta nu trebuie luat ca o lege în dreptul tuturor femeilor creștine din alte comunități și din alte timpuri, acolo unde și atunci cînd o asemenea dezordine nu există.

Ca o dovadă clară a faptului că Pavel nu vorbea împotriva participării femeilor la serviciile divine, ne referim la textul din 1 Cor. 11,5, unde el spune că fiecare femeie care profetizează sau se roagă cu capul descoperit își dezonorează Capul. Iar în cap. 14,3 el spune că cine proorocește, vorbește oamenilor, spre zidire, sfățuire și mîngiere. Aceste două pasaje ne arată că femeile vorbeau deci pentru zidire, sfățuire și mîngiere. Nu este deci rușine pentru femei să facă această lucrare. De aceea Pavel nu se referă la astfel de acte atunci cînd spune „că este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică”.

FEMEIA ÎN BISERICA ADVENTĂ

1 Timotei 2,12. Înțelegem acest text ca fiind o regulă generală, cu privire la femei ca învățători în public. Dar sînt și unele excepții de la această regulă generală care pot fi reținute chiar din scrierile apostolului Pavel și din alte texte ale Scripturii. Din Filipeni 4,3 reiese că femeile lucrau cu el în lucrarea Evangheliei. În Romani 16,1 ne este arătat că Fivi era o diaconasă a comunității din Chencrea.

Versetul 3 ne spune că Priscila, soția lui Acuila, a fost între ajutoarele lui Pavel, iar în Fapte 18,26 ne este arătat că ea a fost capabilă să instruiască pe Apolo. Trifena și Trifosa (Romani 16,12) lucrau sau se osteneau pentru Domnul. În Fapte 21,8.9 citim despre cele patru fiice ale lui Filip care profetizau. În Luca 2 este menționată Ana profeteasa (vers. 36—38). În timpul lui Ieremia, Hulda era o profeteasă ce era consultată, și nu Ieremia (2 Cronici 34). În capitolul cinci al cărții Judecătorilor ni se vorbește despre Debora, iar în Exodul 15, de Maria, sora lui Moise și Aaron.

În Romani 10,10 Pavel spune „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire“. Și acest adevăr trebuie să fie aplicat și femeilor în aceeași măsură în care este aplicat și bărbaților. J. N. Andrews (R.H. 21 ian. 1879).

„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățatură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică“ (1 Cor. 14: 34, 35).

Singura regulă sigură și adevărată a interpretării biblice este aceea de a lua fiecare pasaj din Cartea lui Dumnezeu ca însemnînd ceea ce el spune, cuvînt cu cuvînt, cu excepția acelor cazuri în care textul și contextul arată în mod clar că o figură de stil sau o parabolă este introdusă pentru o elucidare mult mai clară a subiectului prezentat. În textele de mai sus apostolul nu folosește o figură de stil sau o parabolă, de aceea cuvintele trebuie să fie luate ca însemnînd exact ceea ce ele spun.

Dar mai sînt multe alte pasaje din epistolele lui Pavel care vorbesc tot așa de clar cu privire la poziția femeii în casa și lucrarea lui Dumnezeu așa cum fac și aceste texte. Și pentru a ajunge la adevărul lui Dumnezeu cu privire la acest lucru, trebuie găsită o poziție care să se armonizeze cu toate textele. Cuvîntul lui Dumnezeu nu este „da“ și „nu“, ci „da“ și „amin“, spre slava Autorului lui divin.

Pavel, în cel de-al paisprezecelea capitol al primei sale Epistole către Corinteni, corectează unele greșeli ce existau și restabilește ordinea în comunitatea din Corint. El merge chiar mai departe, și anume merge pînă acolo încît să stabilească rînduiri pentru aceia care, sub puterea Duhului Sfînt, sînt inzestrați cu darul profeției și al vorbirii în limbi. Acolo se aflau femei care în zilele apostolului, ca și în zilele noastre, puteau să discute despre drepturile femeilor cu ușurință, dacă nu chiar necuvenit. Să ascultăm pe nobilul Pavel referindu-se la același subiect în aceeași epistolă unde găsim următorul text: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este Capul lui Hristos“ (1 Cor. 11,3). Pavel continuă în vers. 4 și 5 și cititorul va vedea că el așază pe bărbați și femei alături în poziția și lucrarea de a învăța și de a se ruga în Biserică lui Hristos. „Orice bărbat, care se roagă sau proorocește cu capul acoperit, își necinstește Capul său. Dim-

potrivă, orice femeie, care se roagă sau proorocește cu capul desvelit, își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă“.

Dar ce înțelege Pavel atunci cînd spune „femeile să tacă în adunări“? Cu siguranță că el nu vrea să spună că femeile nu trebuie să aibă vreun rol în serviciile divine la care Dumnezeu dorește să aibă bărbați și femei luînd parte la rugăciune și la proorocire, învățînd pe popor Cuvîntul lui Dumnezeu. Singurul punct de vedere ce se armonizează cu tot ceea ce apostolul a zis despre poziția și lucrarea femeilor creștine este acela că el dădea sfaturi cu privire la întîlnirile din comunitate destinate discutării problemelor legate de viața de fiecare zi și care puteau fi rezolvate foarte bine de către frați ca și de către surori.

Dăm aici cîteva motive.

1. Atît bărbații cît și femeile iau parte la serviciile divine din comunitate. Și unii și alții înțeleg tot ceea ce se spune în comunitate. Femeia înțelege tot atît de bine ce se spune ca și soțul ei, uneori chiar mai bine. Ele se întorc acasă de la adunare. Acum aplică declarația lui Pavel la acest caz. „Dacă voiesc să capete învățatură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă“. Presupunem că soțul a fost plecat la o întîlnire ca să se consulte cu frații săi cu privire la construirea unei adunări sau să discute despre posibilitatea primirii unui pastor. Acestea erau probleme în care și ea era în mod deosebit interesată. Cît de normal era ca soția să întrebe pe soț în legătură cu hotărîrile luate la acea întîlnire la care ea n-a luat parte.

2. Dar să presupunem că amîndoi au fost plecați și au luat parte la o adunare religioasă, ocazie cu care soția a auzit tot ceea ce s-a vorbit cu această ocazie și a înțeles tot. Atunci marele apostol ar fi acuzat de o farsă ridicolă dacă amîndoi ar sta și ar pune întrebări, răspunzînd la întrebări și la probleme cu care amîndoi erau perfect familiarizați. Consecvența... este un giuvaer.

În Vechiul și în Noul Testament, femeile sfinte dețineau poziții de responsabilitate și cinste. Primul caz pe care-l reținem aici este acela al Mariei, menționat în Exod 15,20—21: „Maria, prooroceța, sora lui Aaron, a luat în mînă o timpană, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și jucînd. Maria răspundea copiilor lui Israel:

‘Cîntați Domnului, căci și-a arătat slava:

A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.“

Să comparăm aceste gînduri cu cele pe care le găsim în Mica 6,3.4 în care Dumnezeu cel mare apela la Israelul cel răzvrătit în aceste cuvinte: „Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-mi! Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei, și am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria!“ Găsim aici o femeie ce ocupă un post de răspundere egal cu acela ocupat de Moise și Aaron, slujitori aleși ai lui Dumnezeu să conducă milioanele lui Israel din casa robiei.

Următorul caz este acela al Deborei menționat în Judecători 4,4—10: „Pe vremea aceea judecător în Israel era Debora, prooroceța, nevasta lui Lapidot. Ea ședea sub finicul Deborei, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim; și copiii lui Israel se suiau la ea ca să fie judecați. Ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeș-Nestali, și i-a zis: ‘Iată porunca pe care a dat-o Domnul, Dumnezeu lui Israel: Du-te, îndreaptă-te spre muntele Taborului, și ia cu tine zece mii de oameni, din copiii lui Nestali și din copiii lui Zabulon; voi trage spre tine, la pîriul Chison, pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, împreună cu carele și oștile lui și-i voi da în mîinile tale’. Barac i-a zis:

Continuare pag. 6

„IN TIMPUL LUCRĂRII SALE PĂMÎNTEȘTI, ISUS HRISTOS A DOVEDIT PUTEREA SA VINDECĂTOARE, VINDECÎND PE CEI BOLNAVI ȘI NĂPĂSTUIȚI, VINDECÎND PE CEI BOLNAVI DE PĂCAT, CĂUTÎND PE CEI PIERDUȚI. EL ESTE ACELAȘI ISUS ȘI ASTĂZI (EVR. 13, 8)“.

„O solie din partea DOMNULUI HRISTOS!“

O solie de care depinde destinul bisericii

Se spune că un tînăr a luat o carte pe care trebuia s-o studieze în biblioteca institutului al cărui student era. Cartea i s-a părut neinteresantă, ba chiar plictisitoare. Mai tîrziu el a ajuns să aprecieze foarte mult pe profesorul său, chiar să-l iubească. A descoperit astfel că el era autorul cărții cu pricina. Această descoperire a adus o schimbare și în atitudinea lui față de cartea respectivă. El iubea pe autor și de aceea acum el îi iubea și cartea.

Tot la fel se poate întîmpla și cu cartea Apocalipsului și cu solia ei laodiceană. Dacă cunoaștem și iubim pe Autorul ei, atunci vom iubi și cartea Lui cu mesajul ei pentru noi astăzi.

Unele părți ale soliei laodiceene pot să pară că reflectă un autor care este un supraveghetor aspru, pretențios, care caută să biciuiască pe ascultătorii săi. Solia către Laodicea este o solie solemnă — poate una dintre soliiile cele mai cercetătoare de suflet din Sfînta Scriptură. Autorul ne-o prezintă așa cum este ea. Prea mulți membri ai bisericii lui Dumnezeu din zilele de încheiere a Planului de Mîntuire sînt în adevăr „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi“ (Apoc. 3,17). Este destul de trist că aceste suflete în nevoie nu-și dau seama de nenorocirea lor, și nici nu cunosc adevărata lor stare.

Dar cu Isus nimic și nimeni nu este fără de nădejde. „La Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință“ (Mat. 19,26). „Spune-le: ,Pe viața Mea zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască. întoarceți-vă, întoarceți-vă dela calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?“ (Ez. 33,11). Autorul avertizării adresate Laodiceii nu este o zeitate lipsită de iubire și răzbunătoare căutînd pe cine să mai nimicească. De aceea avem nădejde, o abundență nădejde. Identitatea autorului face ca această nădejde să fie în mod glorios reală.

Unii au numit ultima carte a Bibliei „Descoperirea Sfîntului Ioan Teologul“. Cu toate acestea, textul inspirat chiar el s-a denumit ca fiind „Descoperirea lui Isus Hristos“ (Apoc. 1,1) Desigur, Ioan, ucenicul iubit, a fost cel care a scris, dar cartea descoperă pe Isus. Apocalipsul prezintă o solie directă din partea scumpului nostru Mîntuitor. Inspirația declară astfel, așa că trebuie să fie adevărat.

Ce diferit ni se prezintă acum. Nu mai vedem acest mesaj ca o muștrare tăioasă adresată laodiceanului nefericit. În loc de aceasta, vedem un Dumnezeu iubitor trimițînd o solie de iubire pentru a trezi și a îndrepta pe creștinii înșelați care se cred că stau bine, în timp ce situația lor este rea.

Deosebirea între speranță și disperare, între viață și moarte, se află în Autorul și în motivele pe care Acesta le are trimițînd această muștrare. Solia vine de la „Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu“ (Apoc. 3,14). Noi nu putem să ne înșelăm cu privire la identitatea Sa. Ea vine „din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întîi născut din morți, Domnul împăraților pămîntului“ (Apoc. 1,5).

Isus ne-a iubit și a murit pentru noi, a înviat din morți pentru ca noi să putem avea nădejdea vieții veșnice, mijlocște pentru noi ca Apărătorul nostru în Sanctuarul ceresc (1 Ioan 2,1—3) și va veni în curînd pentru poporul Său, pentru ca ei să fie cu El în toată veșnicia. El este izvorul mesajului laodicean.

Isus, „Marele Păstor al oilor“ (Evr. 13,20), muștră și apelează în același timp. El este Prietenul care „iubește oricînd“ și care „în nenorocire ajunge ca un frate“ (Prov. 17,17), unul care nu ne va lăsa orfani, nemîngîiați (Ioan 14,18) și care pune în evidență scăderile și inconsecvențele izbitoare ale caracterului creștinilor încropiți. În mod cert El este acela despre care scrie Psalmistul: „Sînt prieten cu toți cei ce se tem de Tine, și cu cei ce păzesc poruncile Tale“ (Ps. 119, 63).

Mesajul Apocalipsului, mesajul laodiceenilor ce trăiesc la finele Planului de Mîntuire, este mesajul Domnului Hristos. Faptul acesta este cu totul diferit. Ce asigurare prețioasă. Să cunoaștem, deci, mai bine pe Autorul lui.

ISUS, DUMNEZEU ADEVĂRAT

Isus Hristos este Dumnezeu adevărat. „Eu sînt Alfa și Omega, Începutul și Sfîrșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic“ (Apoc. 1,8).

Isus din Apocalips 3 este „chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întîi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Col. 1,15—17). Cu Isus Hristos care are asemenea acreditări nu trebuie să ne temem. Noi putem să punem în mod corect diagnosticul nevoilor noastre spirituale. El este de asemenea deosebit de binevoitor și dispus să prezinte remedii și să ne redea sănătatea și tăria spirituală.

În timpul lucrării Sale pămîntești, Isus Hristos a dovedit puterea Sa de vindecător, vindecînd pe cei bolnavi și năpăstuiți, vindecînd pe cei bolnavi de păcat, căutînd pe cei pierduți. El este Același Isus și astăzi (Evr. 13,8). El încă mai salvează de vinovăția și de sub puterea păcatului. El poate deschide ochii spirituali ai acelor care se văd pe ei înșiși ca fiind bogați, îmbogățiți, neducînd lipsă de nimic, dar pe care Dumnezeu îi vede ca fiind „săraci, orbi și goi“ (Apoc. 3,17).

Martorul credincios și adevărat poate să deschidă urechile laodiceenilor care au fost surzi la apelurile Celui ce stă la ușa inimii lor și bate, bate, bate, dorînd să intre. El este în stare să dezlege limba laodiceanului care a fost adusă la tăcere de către indiferență și s-o facă să se audă plină de slavă și laudă la adresa lui Dumnezeu, dînd mărturie pentru alții.

Autorul soliei laodiceene este „chipul Dumnezeului celui nevăzut“ (Col. 1,15). El a devenit om adevărat „născut din femeie“ (Gal. 4,4), a făcut „să Se asemene fraților Săi“ (Evr. 2,17). „Asemenea oricărui fiu al lui Adam El a acceptat rezultatele acțiunii mării legi a eredității“ (D.A./49).

Isus n-a stat mulțumit numai să ia asupra Sa natura noastră omenească. El a coborât un pas mai jos „și a luat chip de rob“ (Filip. 2,7). El care era maiestatea cerului a venit asemenea unui rob al unor ființe omenești nedesăvârșite. Într-un anumit sens El a devenit un serv al întregului neam omenesc.

Serva Domnului pentru zilele din urmă ne spune că noi ar trebui să ne rugăm mai des cu aceste gânduri. Noi trebuie să reflectăm asupra umilinței, lepădării de Sine, blândeții și smereniei lui Hristos, pentru ca inimile mândre și egoiste să poată vedea deosebirea dintre ele și Modelul Divin și să se umilească“ (R.H./11 sept. 1888). Acei care stau în locuri sfinte de răspundere în aceste zile de pe urmă, trebuie să aibă acest vital mesaj pe care să-l prezinte poporului lui Dumnezeu. „Arătați ascultătorilor voștri pe Isus în iubirea și condescendența Sa doritor să salveze pe păcătosul căzut“ (Idem).

Autorul mesajului laodicean a nimicit păcatul prin relația Sa strinsă cu Tatăl ceresc. El n-a avut avantajul nici unei surse de putere la care tu și eu să nu avem acces. „El poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“ (Evr. 2,18). Tu și eu putem înfrînge încropeala și rătăcirea prin harul și puterea unui Mîntuitor care va domni în inimile noastre dacă noi îi vom îngădui acest lucru. El ne va mîntui de păcatele noastre, dar nu în păcatele noastre. Martorul credincios și adevărat ne va mîntui, ne va salva din starea noastră laodiceană, dar nu în starea noastră laodiceană. Noi putem birui așa cum și El a biruit (Apoc. 3,21).

Atîta vreme cît iubitul meu Isus aduce acest mesaj laodiceanului, totul este bine. Cu El nu trebuie să mă tem, El care este gata să binecuvînteze și să ajute. Deși mesajul Său este direct și nu trebuie ignorat sau luat cu ușurință, el este de asemenea un mesaj de nădejde și încurajare.

„Sfatul Martorului credincios nu înfățișează pe cei care sînt încropiți ca fiind într-o situație fără de nădejde. Există totuși o șansă pentru a remedia starea lor, și solia laodiceană este plină de încurajare; căci biserica apostaziată încă mai poate cumpăra aurul credinței și al iubirii, încă mai poate avea hainele albe ale îndreptăririi lui Hristos, pentru ca rușinea goliciunii lor să nu fie nevoie să fie văzută. Curăția inimii, curăția motivelor încă mai poate caracteriza pe aceia care sînt cu inima numai pe jumătate ai lui Isus și care se străduiesc să slujească și lui Dumnezeu și lui Mamona. Ei încă își mai pot spăla hainele caracterului lor și să le albească în sîngele Mielului“ (R.H. 28 aug. 1894).

Ce asigurare prețioasă conțin aceste cuvinte inspirate! Nu ating ele oare coarda sensibilă a unui răspuns în inimile noastre? Este încă nădejde pentru biserică, pentru mine și pentru tine ca membri ai acestei biserici! Cu aceste cuvinte ale făgăduinței răsunînd în urechile noastre, ne putem îndrepta către o solie mai puternică, și totuși inspirată de iubire din mesajul laodicean.

Dacă îl cunoști în adevăr pe Autor, atunci vei găsi solia mult mai relevantă, mai prețioasă. Mergi în viața ta spirituală alături strîns legat de Isus Hristos, Martorul credincios și adevărat, Autorul mesajului către Laodicea.

R. H. Pierson

(urmare din pag. 4)

„Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce“. Ea a răspuns: „Voi merge cu tine; dar nu vei avea slavă în calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mîinile unei femei“. Și Debora s-a sculat, și s-a dus cu Barac la Chedeș. Barac a chemat pe Zabulon și Neftali la Chedeș; zece mii de oameni mergeau în urma lui, și Debora a plecat cu el“.

Să reținem următoarele particularități ce se găsesc în textele de mai sus:

1. Debora era o profeteasă. Ea a primit instrucțiuni divine din cer, pe care le transmitea poporului.

2. Ea era judecător în Israel. Poporul venea la ea pentru a fi judecat. Nici un bărbat nu ocupa o poziție mai înaltă în Israelul de atunci

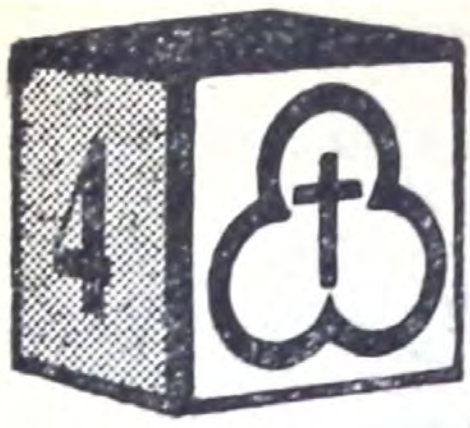
Următorul caz de menționare onorabilă este cazul lui Rut și Estera. Cărțile despre aceste două femei își au locul în Cartea lui Dumnezeu alături de profeții Lui cei sfinți. Poziția lor în lucrarea lui Dumnezeu a fost de așa natură încît să dea istoriei lor un loc în scrierile sfinte traduse în sute de limbi și dialecte, și să fie citite de milioane în decursul timpului pînă la încheierea timpului de har.

Profetul Ioel, așa cum este citat de Petru în Fapte 2,17—18, descrie astfel ultimele zile ale istoriei mîntuirii: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrînii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele vor turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci“. Aici ne este spus iarăși că femeile primesc aceeași inspirație de la Dumnezeu ca și bărbații.

Și Pavel vorbește despre munca femeilor creștine în termenii cei mai elogioși spunînd: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconită a Bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie. Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre Neamuri“. „Spuneți sănătate Mariei, care s-a ostenit mult pentru voi“. „Spuneți sănătate Trifenei și Trifosei, care se ostenesc pentru Domnul. Spuneți sănătate Persidei prea iubite, care s-a ostenit mult pentru Domnul“ (Romani 15,1—4.6.12).

Profetul Simeon și Ana profeteasa, către încheierea perioadei iudaice, așteptau mîngierea lui Israel și cu bucurie au îmbrățișat pe pruncul Hristos, Mîntuitorul.

Perioada creștină a debutat cu slavă. Atît bărbații cît și femeile se bucurau de inspirația cerului sfînt, și erau învățători ai poporului. Filip, evanghelistul, avea patru fete fecioare care proorociau (Fapte 21,8.9). Și dispensațiunea care a debutat cu slavă și a fost onorată cu activitatea femeilor sfinte se va încheia cu o slavă asemănătoare. Așa spunea Dumnezeu prin sfîntul Său profet: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor avea vedenii, și bătrînii voștri vor visa visuri!“ (Fapte 2,17) J. White (R.H./29 mai 1879).

Dumnezeu — Fiul cel veșnic — S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, caracterul lui Dumnezeu este descoperit, mântuirea neamului omenesc este realizată și lumea este judecată. De-a pururi Dumnezeu adevărat, El a devenit de asemenea Om adevărat, Isus Hristos. El a fost conceput de Duhul Sfânt și născut de fecioara Maria. El a trăit și a fost ispitit ca orice ființă omenească, dar a exemplificat în viața Lui în mod desăvârșit neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, El a manifestat puterea lui Dumnezeu și a fost recunoscut ca fiind Mesia cel fâgăduit de Dumnezeu. De bună voie El a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre și în locul nostru și a fost înviat din morți, S-a înălțat la cer ca să slujească în sanctuarul ceresc în favoarea noastră. El va veni iarăși în slavă pentru a aduce eliberarea finală a poporului Său și a restatornici toate lucrurile.

Puncte Fundamentale, 4

ISUS HRISTOS ESTE OM ADEVĂRAT — Sfânta Scriptură dă mărturie despre faptul că pe lângă natura Sa divină, Isus Hristos are de asemenea o natură omenească. Acceptarea acestei doctrine sau învățăturii este crucială. Oricine „mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu” și oricine nu mărturisește acest lucru „nu este de la Dumnezeu” (1 Ioan 4,2—3). Nașterea în trup omenească a lui Isus Hristos, dezvoltarea Sa ulterioară, caracteristicile și mărturia Sa personală sînt tot atîtea dovezi despre natura Sa umană.

1. NAȘTEREA SA ÎN TRUP OMENESC — „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Aici expresia „trup” înseamnă „natură umană”, o natură inferioară naturii Sale cerești. Într-un limbaj simplu Pavel spune că „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Gal. 4,4; vezi și Gen. 3,15). Hristos a fost făcut „asemenea oamenilor” și „ca un om” (Filip. 2,7,8). Această manifestare a lui Dumnezeu în haina naturii omenești este „taina evlaviei” (1 Tim. 3,16).

Genealogia lui Hristos se referă la El ca fiind „Fiul lui David” și „Fiul lui Avraam” (Mat. 1,1). În ce privește nașterea Sa în trup omenească, El S-a „născut din sămînța lui David” (Rom. 1,3; 9,5) și a fost „Fiul Mariei” (Marcu 6,3). Deși El a fost născut dintr-o femeie așa cum se naște oricare alt copil, în cazul Său există o mare deosebire, ceva unic. Maria a fost o fecioară, și Copilul pe care ea L-a născut a fost conceput de către Duhul Sfânt (Mat. 1,20—23; Luca 1,31—37). Prin mama Sa El putea pretinde adevărată natură umană.

2. — DEZVOLTAREA SA UMANĂ — Isus a fost supus legilor dezvoltării omenești. El „creștea și se întărea”; era plin de înțelepciune și

harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2,40,52). La vârsta de 12 ani El a devenit conștient de misiunea Sa divină (Luca 2,46—49). În tot timpul copilăriei Sale, El a fost supus părinților Săi (Luca 2,51).

Drumul spre crucea Golgotei a fost un drum de continuă creștere prin suferințe, care au jucat un rol important în dezvoltarea Sa. El „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuiri veșnice” (Evr. 5,8,9; 2,10,18). Și deși El a trăit experiența acestei dezvoltări, El n-a păcătuit.

3. — EL A FOST NUMIT „OM” — Ioan Botezătorul și Petru se referă la El ca fiind „un OM” (Ioan 1,30; Fapte 2,22). Pavel vorbește despre „darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om” (Rom. 5,15). El este acel Om „prin care a venit învierea morților” (1 Cor. 15,21); El este acel „singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Tim. 2,5). Adresîndu-Se vrăjmașilor Săi Isus Hristos se referă la Sine, ca fiind Om: „Dar acum căutați să Mă omoriți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu” (Ioan 8,40).

Dar expresia favorită a lui Isus prin care Se denumea, expresia pe care El a folosit-o de 77 de ori, a fost „Fiul omului” (Mat. 8,20; 26,2). Titlul de Fiu al lui Dumnezeu îndreaptă atenția asupra relațiilor Sale în cadrul divinității. Titlul de Fiu al omului subliniază solidaritatea Sa cu neamul omenească prin întruparea Sa.

4. — CARACTERISTICILE SALE OMENEȘTI — Dumnezeu a făcut pe oameni „cu puțin mai pe jos” decît îngerii (Ps. 8,5). În mod asemănător, Scripturile prezintă pe Isus ca Unul care „a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos

decît îngerii” (Evr. 2,9). Natura Sa omenească a fost creată și nu posedea puteri supraomenești.

Hristos trebuia să fie în adevăr om; aceasta făcea parte din misiunea Sa. Cerîndu-I-se să aibă caracteristicile esențiale ale naturii umane, El a fost „părtaș cărnii și sîngelui” (Evr. 2,14). „În toate lucrurile” Hristos a fost făcut „asemenea” celorlalte ființe omenești, „fraților Săi” (Evr. 2,17). Natura Sa umană posedă aceleași sensibilități mintale și fizice ca și restul omenirii. Îi era foame, sete, obosea și se frămînta (Mat. 4,2; Ioan 19,28; 4,6; vezi de asemenea și Mat. 26,21; 8,24).

În lucrarea Sa pentru alții El a dat pe față împreună simțire, minie îndreptățită și durere (Mat. 9,36; Marcu 3,5). Adesea era tulburat și îndurerat și chiar a plîns (Mat. 26,38; Ioan 12,27; 11,33, 35; Luca 19,41). El S-a rugat cu strigăte și cu lacrimi, iar odată a mers pînă acolo că prin porii Săi transpirația era de sînge (Evr. 5, 7; Luca 22,44). Viața Sa de rugăciune exprima deplina Sa dependență de Dumnezeu (Mat. 26,39—44; Marcu 1,35; 6,46; Luca 5,16; 6,12).

Isus a experimentat moartea (Ioan 19,30—34). El a înviat, nu ca un spirit, ci cu un corp (Luca 24,36—43).

5. — PÎNĂ UNDE S-A IDENTIFICAT EL CU NATURA UMANĂ — Biblia ne descoperă faptul că Hristos este al doilea Adam, El a trăit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” sau „o fire asemănătoare cu a omului” (Rom. 8,3). Pînă unde S-a identificat oare El cu natura căzută a neamului omenească, sau a devenit. El asemenea (identice) cu neamul omenească căzut? Un punct de vedere corect, sau o înțelegere corectă — a expresiei „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” sau „a omului păcătos”, este de mare importanță, crucială chiar. Părerii necorecte au adus disensiuni și lupte în decursul întregii istorii a Bisericii creștine.

a — EL A FOST „ÎNTR-O FIRE ASEMĂNĂTOARE CU A PĂCATULUI”. Șarpele înălțat în pustie, descris mai tîrziu, ne prilejuiește o înțelegere a naturii umane a lui Isus Hristos. După cum imaginea sau chipul de aramă făcut asemenea șerpilor veninoși a fost înălțat pentru vindecarea poporului, tot astfel Fiul lui Dumnezeu, făcut într-o „fire asemănătoare cu a păcatului”, avea să fie Mîntuitorul lumii.

Mai înainte, de intruparea Sa, Isus a fost „Dumnezeu”; altfel spus, natura divină îi aparținea de la început (Ioan 1,1; Filip. 2,6). Luând „chipul unui rob” El a lăsat deoparte prerogativele Lui divine. El a devenit slujitorul Tatălui Său (Is. 42,1) pentru a aduce la îndeplinire voința Tatălui (Ioan 6,38; Mat. 26,39.42). El și-a îmbrăcat divinitatea Sa în haina naturii umane. El a fost făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” sau în „natura păcătoasă a omului” sau „natura căzută a neamului omenesc” (Rom. 8,3).¹¹ Acest lucru nu arată nicidecum că Isus Hristos era păcătos, sau că a luat parte la acte păcătoase sau că a nutrit gânduri păcătoase. Deși făcut într-o fire asemănătoare cu a păcatului, El a fost fără de păcat și lipsa păcatului din viața Sa este în afara oricărui semn de întrebare.

b — EL A FOST AL DOILEA ADAM. Biblia face o paralelă între Adam și Hristos, numind pe Adam „primul om” și pe Isus Hristos „ultimul Adam” sau „al doilea Adam” (1 Cor. 15,45.47). Dar Adam avea un avantaj față de Hristos. La căderea sa el trăia în paradis. El avea o natură umană desăvârșită posedând o deplină vigoare a trupului și minții.

Dar nu așa au stat lucrurile cu Hristos. Când El a luat asupra Sa natura neamului omenesc, aceasta era stricată deja de 4000 de ani de păcat pe o planetă poluată de păcat. Astfel, pentru ca El să poată mîntui pe cei ce se află în adîncimile degradării, Hristos a luat asupra Lui natura omenească care, comparată cu natura necăzută a lui Adam, scăzuse în putere fizică și mintală — deși El a făcut acest lucru fără să păcătuiască¹².

Cînd Isus Hristos a luat asupra Sa natura umană ce purta consecințele păcatului, El a fost supus neputințelor și slăbiciunilor pe care le experimentează toți oamenii. Natura Sa umană era „cuprinsă de slăbiciuni” sau „neputințe” (Evr. 5,2; Mat. 8,17; Is. 53,4). El era conștient de slăbiciunile Lui. De aceea „în zilele vieții Sale pămîntești a înălțat rugăciuni și ceruri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte” (Evr. 5,7), identificîndu-Se astfel cu nevoile și slăbiciunile atît de obișnuite neamului omenesc.

Astfel, „natura umană a lui Hristos nu a fost natura lui Adam, adică natura lui Adam înainte de cădere; nici natura omenească căzută, adică, din toate punctele de vedere, natura lui Adam după cădere. Nu era natura lui Adam, pentru că ea avea slăbiciuni inocente ale celor căzuți. Nu era nici natura decăzută pentru că El n-a coborît niciodată în necurăția morală. De aceea, ea a fost în modul cel mai real natura noastră umană, dar fără de păcat”¹³.

c — EXPERIENȚA SA CU ISPI-TELE. În ce măsură și cum au afectat ispitele pe Hristos? A fost oare ușor sau dificil pentru El ca să le reziste? Felul în care El a înfruntat ispitele demonstrează faptul că El a fost în adevăr om.

1) „Ispitit în toate lucrurile ca și noi”. Isus Hristos a fost „ispitit în toate lucrurile ca și noi” (Evr. 4,15). Acest lucru ne arată că El a fost părtaș naturii noastre omenești. Ispita și posibilitatea păcătuirii erau lucruri reale pentru Hristos. Dacă El n-ar fi putut păcătui, atunci El n-ar fi fost nici om și n-ar fi putut fi nici exemplul nostru. Hristos a luat asupra Sa natura noastră umană cu toate slăbiciunile ei, inclusiv posibilitatea de a ceda ispitei.

Cum a putut El oare să fie ispitit „în toate lucrurile” așa cum noi sîntem ispitiți?

Este clar că „în toate lucrurile” sau „în orice fel” nu înseamnă că El a întâmpinat aceleași ispite cu care noi ne confruntăm astăzi. El n-a fost ispitit — de exemplu — să urmărească programe T.V. cu conținut trivial, sau să calce regulile de circulație conducînd cu o viteză mai mare decît cea permisă.

Problema de bază ce se subliniază în toate ispitele este aceea dacă supunem lui Dumnezeu voința noastră. În confruntarea Lui cu ispitele, Isus totdeauna a păstrat legătura Sa cu Dumnezeu. Printr-o continuă dependență de puterea divină El a rezistat cu succes celor mai puternice ispite, deși El era om.

Biruința Domnului Hristos asupra ispitei îl califică a simpatiza cu slăbiciunea omenească. Biruința noastră asupra ispitei se obține prin menținerea dependenței noastre de El. „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Cor. 10,13).

Trebuie să recunoaștem că în final „este o taină ce este lăsată neexplicată muritorilor, faptul că Hristos a putut fi ispitit în toate lucrurile ca și noi, și totuși să fie fără de păcat”¹⁴.

2) „El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit”. Domnul Hristos a suferit în timp ce era supus ispitei (Evr. 2,18). El a fost făcut desăvârșit prin suferințe (Evr. 2,10). Pentru că El în mod personal a înfruntat puterea ispitei, putem fi siguri că El înțelege cum să ajute pe oricine este ispitit. El a fost una cu neamul omenesc în a suferi ispitele la care este supusă natura umană.

Cum a suferit Domnul Hristos ispita? Deși El era „într-o fire asemănătoare cu a păcatului”, facultățile Sale spirituale erau libere de orice întinăciune a păcatului. De aceea natura Sa sfîntă era foarte

sensibilă. Orice contact cu ceea ce era rău îi provoca dureri. De aceea, pentru că El a suferit într-un raport direct proporțional cu perfecțiunea sfințeniei Sale, ispita a adus mai multă suferință lui Isus Hristos decît oricui¹⁵.

Cît de mult a suferit Isus Hristos? Experiența Sa din pustie, Ghetsemani și Golgota descoperă faptul că El a rezistat ispitei pînă acolo că și-a vărsat sîngele (Evr. 12,4).

Isus Hristos nu numai că a suferit mult mai mult, și aceasta în raport cu sfințenia Sa, dar El a întâmpinat ispite mult mai puternice decît avem de întâmpinat noi oamenii. B. F. Wescott notează că „simpatia cu cel păcătos în încercarea acestuia nu depinde de experiența păcatului, ci de experiența puterii ispitei spre păcat, pe care numai cel fără de păcat o poate cunoaște în toată intensitatea ei. Cel care cade, se supune ispitei mai înainte de a se folosi de ultimele resurse”¹⁶. F. F. Bruce este de acord cu aceasta spunînd: „Cu toate acestea El a suportat în mod triumfător orice formă a încercării pe care un om o poate îndura, și aceasta fără nici un fel de slăbire a credinței Sale în Dumnezeu sau vreo slăbire a ascultării Sale de El. O astfel de rezistență în fața încercărilor cuprinde mai mult și nicidecum mai puțin decît obișnuita suferință umană”¹⁷.

Domnul Hristos a făcut, de asemenea, față unei ispite puternice, ce n-a fost cunoscută niciodată de om — ispita de a folosi puterea Sa divină în folosul Său. E. G. White declară: „El primise onoare în curțile cerești și era obișnuit cu puterea absolută. Pentru El era dificil să Se păstreze la nivelul naturii umane, cum este pentru oameni să se ridice deasupra nivelului scăzut al naturii lor stricate și să devină părtași ai naturii divine”¹⁸.

d — PUTEA PĂCĂTUI ISUS? Creștinii diferă în răspunsul pe care îl dau la întrebarea dacă Hristos Isus putea păcătui sau nu. Noi sîntem de acord cu Filip Schaff care spune că „dacă El (Hristos) ar fi fost înzestrat de la început cu o desăvîrșire absolută, sau cu imposibilitatea de a păcătui, atunci El n-ar fi fost un om adevărat, și nici un model vrednic de urmat”¹⁹. Karl Ullmann adaugă: „Istoria ispitiții, chiar dacă ar fi explicată, n-ar mai avea nici o importanță, iar declarația din Epistola către Evrei că 'El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi' ar fi fără de însemnătate”²⁰.

6. — NATURA FĂRĂ DE PĂCAT A LUI ISUS HRISTOS. Este de la sine înțeles că natura divină a lui Isus era fără de păcat. Dar ce putem spune despre natura Sa umană?

Biblia înfățișează natura umană a lui Isus Hristos ca fiind fără de păcat. Nașterea Sa a fost supranaturală. El a fost conceput de către

Duhul Sfânt (Mat. 1,20). Pruncul nou-născut a fost descris ca „Sfântul care se va naște din tine“ (Luca 1,35). El a luat asupra Sa natura omului în starea ei căzută, purtând urmările păcatului, dar nu păcătoșenia ei. El a fost una cu neamul omenesc, cu excepția păcatului.

Isus a fost „ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat“, fiind „despărțit de păcătoși“ (Evr. 4,15 ; 7,26). Pavel a scris că El „n-a cunoscut păcat“ (2 Cor. 5,21). Petru dă mărturie despre faptul că „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug“ (1 Petru 2,22), comparându-Se cu un miel „fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1,19 ; Evr. 9,24). „În El“, spune Ioan „nu este păcat... El Însuși este neprihănit“ (1 Ioan 3,5—7).

Isus a luat asupra Sa natura noastră cu toate scăderile și sensibilitățile ei, dar El a fost liber de corupție ereditară sau de stricăciune și liber realmente de păcat. „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?“ (Ioan 8,46). Când a stat în fața celei mai grele încercări, El a declarat, „vine stăpînitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine“ (Ioan 14,30). Isus n-a avut nici un fel de înclinații spre păcat și nici o pasiune păcătoasă. Nici una din avalanșele ispitelor n-a putut înfrînge credința Sa față de Dumnezeu.

Isus niciodată n-a făcut o mărturisire a unui păcat făptuit și nici n-a adus vreo jertfă pentru păcat. El nu S-a rugat, „Tată, iartă-Mă“, ci „Tată, iartă-i“ (Luca 23,34). Totdeauna căutînd să facă voia Tatălui Său, și nu voia Sa, Isus în mod constant a menținut dependența Sa de Tatăl (Ioan 5,30).

Spre deosebire de natura omenească căzută, „natura spirituală“ a lui Isus este curată și sfîntă „liberă de orice mînjitură a păcatului“²¹. Ar fi o greșală să gîndim că El este „în totul om“ așa cum sîntem noi. El este al doilea Adam, unicul Fiu al lui Dumnezeu. Și nici nu trebuie să gîndim despre El „ca un om cu înclinații spre păcat“. În timp ce natura Sa omenească a fost ispitită în toate lucrurile în care natura omenească este ispitită, El niciodată n-a căzut. El niciodată n-a păcătuit, niciodată n-a fost în El vreo înclinație spre păcat²².

În adevăr, Isus este exemplul uman cel mai înalt și cel mai sfînt. El este fără de păcat, și în tot ceea ce El a săvîrșit a demonstrat desăvîrșirea. În adevăr El a fost exemplul perfect al naturii umane lipsite de păcat.

7. — NECESITATEA LUĂRII DE CĂTRE HRISTOS A NATURII UMANE. Sfînta Scriptură ne dă diferite motive cu privire la nevoia ca Hristos să ia asupra Sa natura umană.

a) CA SĂ FIE MARE PREOT AL NEAMULUI OMENESC. Ca Mesia, Isus trebuia să ocupe poziția de mare preot sau mijlocitor între Dumnezeu și om (Zah. 6,13 ; Evr.

4,14—16). Această funcție cerea natură umană. Isus Hristos a corespuns cerințelor: (1) El putea fi „îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și El este cuprins de slăbiciune“ (Evr. 5,2). (2) El este „milos și vrednic de încredere“ pentru că în toate lucrurile El „a trebuit să Se asemene fraților Săi“ (Evr. 2,17). (3) El „poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“, pentru că „El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit“ (Evr. 2,18). (4) El simte cu cei slabi pentru că „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evr. 4,15).

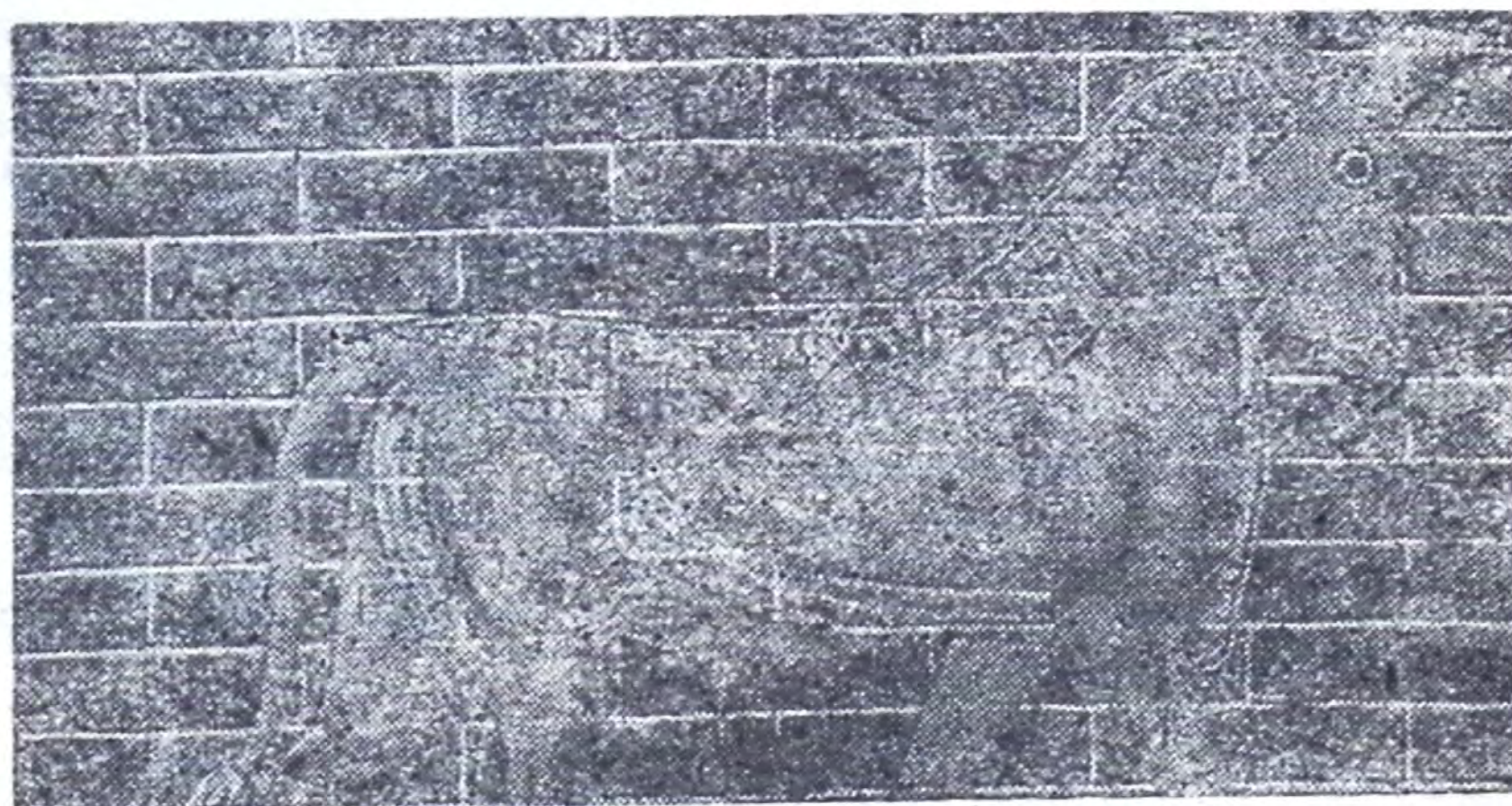
b) PENTRU A SALVA ȘI CEA MAI DEGRADATĂ PERSOANĂ. Pentru a întîlni pe oameni acolo unde se află ei și pentru a mîntui pe cei mai fără speranță, El a coborît pînă la nivelul unui slujitor, al unui rob (Filip. 2,7).

c) CA SĂ-ȘI DEA VIAȚA PENTRU PĂCATELE LUMII. Natura divină a lui Isus Hristos nu putea să moară. Pentru a muri, Hristos trebuia să aibă o natură umană. El a devenit deci om și a plătit pentru noi plata păcatului, care este moartea (Rom. 6,23 ; 1 Cor. 15,3). Ca ființă omenească El a gustat moartea pentru toți (Evr. 2,9).

ARHEOLOGIA ȘI BIBLIA ● ARHEOLOGIA ȘI BIBLIA ●

Timp de sute de ani, Babilonul a fost metropola Mesopotamiei, ținutul dintre Tigru și Eufrat, țara pe care o numim astăzi Irak. Babilonul a înflorit timp de aproape 2000 de ani, pînă cînd a fost cucerit de către Alexandru cel Mare la anul 331 î.e.n. Unii împărați cu renume, ca de exemplu Hamurabi și Nebucadnețar, sînt legați de zilele de glorie ale Babilonului. Grecii își aminteau de el, pentru că deținea două dintre cele șapte minuni ale lumii (J. Wollard, Babylon, 1972, pag. 17). Pe cînd se afla în plină înflorire, în secolul al VIII-lea î.e.n., profetul Isaia îl descria ca fiind „podoaba împăraților, falnica mîndrie a haldeilor“ (Is. 13,19). Surprinzător este faptul că Isaia a spus mai departe că Babilonul „va fi ca Sodoma și Gomora“ atunci cînd Dumnezeu îl va nimici. „El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai țărcei turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele...“ (v. 20—21).

Astăzi, marea întindere ce era cîndva Babilonul este acoperită de moloz, cărămizi de pămînt, dune de nisip și șanțuri excavate. Vizitatorul

CĂRAMIZI SMĂLȚUITE DIN POARTA IȘTAR A BABILONULUI ANTIC

este uimit de această priveliște ce se aseamănă cu un peisaj de pe suprafața lunii. Dacă n-ar fi fost interesul arheologic și cîteva reconstrucții pentru turiști, puțini s-ar obosi să-l viziteze. Deci profetul Bibliei a avut dreptate. Spre deosebire de alte mari orașe ale lumii antice, cum ar fi Ierusalimul, Damascul, Atena, Roma, care au fost în decursul anilor distruse și reconstruite, Babilonul a rămas în ruine, nelocuit de ființe omenești, un domeniu al fiarelor sălbatice.

Cum a putut Biblia să știe și să spună acest lucru? Ceea ce ea profetizase era contrar celei mai bune rațiuni timp de aproape două mii de ani de istorie. Și totuși, lucrările arheologice efectuate pe locul vechiului Babilon au confirmat faptul că profetii Bibliei au avut dreptate. Da, ne putem încrede în profețiile Sfintelor Scripturi!

d) CA SĂ FIE EXEMPLUL NOSTRU. Pentru a constitui un exemplu arătând cum ar trebui să trăiască oamenii, Hristos ca ființă omenească trebuia să trăiască o viață fără de păcat. Ca al doilea Adam, El a înlăturat mitul că omul nu poate asculta de Legea lui Dumnezeu și să câștige biruința asupra păcatului. El a demonstrat că este posibil pentru om să fie credincios, să se supună voinței lui Dumnezeu. Acolo unde primul Adam a căzut, al doilea Adam a câștigat biruința asupra păcatului și asupra lui Satana și a devenit Mântuitorul și exemplul nostru desăvârșit. În țărâa Sa, biruința Lui poate fi și a noastră (Ioan 16,33).

Privind la El, oamenii sînt schimbați „în același chip al Lui, din slavă în slavă“ (2 Cor. 3,18). „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus... Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre“ (Evr. 12,2—3). În adevăr, Hristos a suferit pentru noi și ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2,21; vezi și Ioan 13,15).

UNIREA CELOR DOUĂ NATURI. Persoana lui Isus Hristos are două naturi: divină și umană. El este Dumnezeu — om. Dar să reținem că întruparea implică faptul ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu să ia asupra Sa natura umană, și nicidecum ca omul Isus să obțină divinitatea. Mișcarea este de la Dumnezeu la om, și nu de la om la Dumnezeu.

În Isus, aceste două naturi s-au contopit într-o singură persoană. Să urmărim următoarele dovezi biblice:

HRIȘTOS, O UNIRE A DOUA NATURI. Pluralitatea asociată cu Treimea dumnezeiască nu este prezentă în Hristos. Biblia descrie pe Isus ca fiind o persoană și nicidecum două. Diferite texte se referă la natura divină și umană, și totuși vorbesc despre o persoană. Pavel a descris persoana lui Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu (natura divină) care a fost născut dintr-o femeie (natura umană — Gal. 4,4). În acest fel Isus, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu“ (natura divină), „ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor“ (natura umană — Filip. 2,6—7).

Dubla natură a lui Hristos nu este compusă dintr-o putere divină abstractă sau o influență ce este legată de natura Sa divină.

„Cuvîntul“ spune Ioan „S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1,14). Pavel scria că Dumnezeu a trimis pe „Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8,3), Dumnezeu „arătând în trup“ (1 Tim. 3,16; 1 Ioan 4,2).

IMPLETIREA CELOR DOUĂ NATURI. Adesea Biblia descrie pe Fiul lui Dumnezeu în termenii naturii Sale umane. Dumnezeu a câștigat biserica Sa cu propriul Său sînge (Fapte 20,28; Col. 1,13—14). În alte situații ea caracterizează pe

Fiul omului în termenii naturii Sale divine (Ioan 3,13; 6,62; Rom. 9,5).

Cînd Hristos a venit în lume, I-a fost pregătit „un trup“ (Evr. 10,5). Cînd a luat asupra Sa natura umană, divinitatea Sa a fost îmbrăcată în haina naturii omenești. Acest lucru nu s-a realizat schimbînd natura umană în cea divină, sau divinitatea în natura umană. El n-a ieșit din Sine mergînd spre o altă natură, ci El a luat asupra Sa natura umană. În acest fel natura divină și cea umană au fost combinate laolaltă.

Cînd El S-a întrupat, Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu, și nici divinitatea Sa n-a fost redusă la nivelul naturii umane. Fiecare natură și-a păstrat locul. „În El“, spune Pavel „locuiește trupește toată pli-

nătatea Dumnezeirii“ (Col. 2,9). La crucificare natura Sa umană a fost aceea care a murit; și nu divinitatea Sa, căci acest lucru ar fi fost imposibil.

NECESITATEA UNIRII CELOR DOUĂ NATURI. O înțelegere a interrelațiilor dintre cele două naturi ale lui Hristos ne dă o viziune vitală asupra misiunii lui Hristos și a propriei noastre mîntuirii.

1. — **PENTRU A IMPACA PE OAMENI CU DUMNEZEU.** Numai un Mîntuitor divin-uman putea să aducă mîntuirea. La întruparea lui Hristos, pentru a putea împărți cu credincioșii Săi natura Sa divină, El a luat asupra Sa natura umană. Prin meritele sîngelui unui Dumnezeu-om, cei credincioși pot fi părtași de natura divină (2 Petru 1,4).

Scara din visul lui Iacov simbolizează pe Hristos, ajungînd și venind la noi acolo unde ne aflăm. El a luat asupra Sa natura umană și a biruit, iar noi — făcîndu-ne părtași de natura Sa — putem deveni biruitori. Brațele Sale divine se prind de tronul lui Dumnezeu, în timp ce în natura Sa umană îmbrățișează neamul omenesc legîndu-ne cu Dumnezeu; pămîntul este unit cu cerul.

Combinarea naturii divine cu cea umană face eficientă jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Viața fără de păcat a unei ființe umane sau chiar a unui înger nu putea face ispășire pentru păcatele neamului omenesc. Numai Creatorul divin-uman putea răscumpăra omenirea.

2. — **SPRE A ACOPERI DIVINITATEA CU NATURA UMANĂ.** Domnul Hristos și-a acoperit divinitatea Sa cu haina naturii umane, lăsînd la o parte slava Sa cerească și maiestatea Sa, astfel încît păcătoșii să fie în stare să rămînă în viață în prezența Sa fără să fie nimiciți. Deși era încă Dumnezeu, El nu se înfățișa ca Dumnezeu (Filip. 2,6—8).

3. — **PENTRU A TRĂI BIRUITOR.** Numai natura umană a Domnului Hristos nu putea suporta puternicele înșelăciuni ale lui Satana. El a fost în stare să biruiască păcatul pentru că în El locuia „trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Col. 2,9). Sprijinindu-Se în totul pe Tatăl (Ioan 5,19,30; 8,28), „puterea Sa divină combinată cu natura Sa umană a câștigat în favoarea omului o biruință veșnică“²³.

Experiența Domnului Hristos de trăire a unei vieți de biruință nu este privilegiul Său exclusiv. El n-a exercitat nici o putere pe care omul n-o poate exercita. Și noi de asemenea putem fi „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Efes. 3,19). Prin puterea divină a Domnului Hristos noi putem avea acces la „tot ce privește viața și evlavia“ (2 Petru 1,3).

Cheia acestei experiențe este credința în „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” prin care noi putem fi „părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1,4). El oferă aceeași putere prin care El a biruit astfel încât toți să poată asculta cu credincioșie și să aibă o viață de biruință.

Făgăduința mîngîietoare a Domnului Hristos este o făgăduință de biruință. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3,21).

SLUJBA DOMNULUI HRISTOS. Slujba de profet, de preot și de împărat erau slujbe unice, cerînd — în general — un serviciu de consacrare în slujba respectivă prin ungere (1 Împărați 19,16; Ex. 30,30; 2 Sam. 5,3). Mesia care avea să vină, Cel Uns — profetii arătau — avea să slujească în toate aceste trei capacități. Domnul Hristos Și-a adus la îndeplinire lucrarea Sa ca mijlocitor între Dumnezeu și noi prin calitatea slujbei ce o avea de profet, preot și împărat. Domnul Hristos Profetul a vestit voința lui Dumnezeu față de noi, Hristos Preotul ne-a reprezentat înaintea lui Dumnezeu și viceversa, iar Hristos Împăratul exercită autoritatea plină de har a lui Dumnezeu peste poporul Său.

DOMNUL HRISTOS PROFETUL. Dumnezeu a descoperit lui Moise lucrarea profetică a Domnului Hristos: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.” (Deut. 18,18). Contemporanii Domnului Hristos au recunoscut împlinirea acestei proorocii (Ioan 6,14; 7,40; Fapte 3,22.23).

Isus S-a referit la Sine ca fiind „profet” (Luca 13,33). El a proclamat cu autoritate profetică (Mat. 7,29) principiile Împărăției lui Dumnezeu (Mat. 5—7; 22, 36—40), și a descoperit viitorul (Mat. 24,1—51; Luca 19,41—44).

Mai înainte de întruparea Sa, Domnul Hristos a umplut pe scriitorii Bibliei cu Duhul Său și le-a dat profetii despre suferințele Sale și despre slava ce avea să urmeze (1 Petru 1,11). După înălțarea Sa, El a continuat să Se descopere oamenilor. Scripturile ne spun că El a dat „mărturia”, „spiritul profetiei” rămășiței Sale credincioase (Apoc. 12,17; 19,10).

DOMNUL HRISTOS PREOTUL. Un jurămînt divin stabilește în mod categoric preoția lui Mesia: „Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Ps. 110,4). Hristos n-a fost un descendent al lui Aaron. Asemenea lui Melhisedec, dreptul Său la preoție venea prin numire divină (Evr. 5,6.10). Preoția Sa mijlocitoare are două faze: o fază pămîntească și o fază cerească.

1. — PREOȚIA PĂMÎNTEASCĂ A LUI HRISTOS. Locul preotului la altarul arderii de tot simboliza lu-

crarea pămîntească a Domnului Hristos. Isus Hristos era în mod desăvîrșit calificat pentru slujba de preot. El era în adevăr om, și El a fost „chemat de Dumnezeu” și acționat în „lucruri aparținînd lui Dumnezeu”, avînd sarcina specială de a aduce „daruri și jertfe pentru păcate” (Evr. 5,1.4.10).

Lucrarea preotului era pentru împăcarea închinătorilor cu Dumnezeu prin sistemul jertfelor, care reprezenta măsura luată în vederea ispășirii pentru păcat (Lev. 1,4; 4,29.31.35; 5,10; 16,6; 17,11). În felul acesta jertfa continuă de pe altarul arderii de tot simboliza posibilitatea continuei ispășiri.

Aceste sacrificii nu erau suficiente. Ele nu puteau face perfecți pe cei ce le aduceau, nu luau păcatele și nici nu produceau o conștiință curată (Evr. 10,1—4; 9,9). Ele erau o simplă umbră a unor lucruri bune ce aveau să vină (Evr. 10,1; vezi și 9,9.23.24.). Vechiul Testament spunea că Mesia personal va lua locul acestor animale de jertfă (Ps. 40,6—8; Evr. 10,5—9). Aceste sacrificii deci arătau spre suferințele și moartea ispășitoare a Domnului Hristos, Mîntuitorul. El, Mielul lui Dumnezeu, S-a făcut păcat pentru noi. S-a făcut blestem pentru noi; sîngele Său ne curățește de orice păcat (2 Cor. 5,21; Gal. 3,13; 1 Ioan 1,7; 1 Cor. 15,3).

Astfel, în timpul lucrării Sale pămîntești, Isus Hristos a fost atît preot cît și jertfă. Moartea Sa pe cruce a fost o parte a lucrării Sale preoțești. După sacrificiul Său pe Golgota, mijlocirea Sa preoțească a avut ca sediu sanctuarul ceresc.

2. — PREOȚIA CEREASCĂ A LUI HRISTOS — Lucrarea preoției lui Isus a început pe pămînt și El o desăvîrșește în ceruri. Umilința Sa de pe pămînt ca rob al lui Dumnezeu care a îndurat suferința îl califică să fie Marele nostru Preot în ceruri (Evr. 2,17.18; 4,15; 5,2). Profetia descoperă faptul că Mesia avea să fie un preot pe tronul lui Dumnezeu (Zah. 6,13). După învierea Sa, Hristos cel umilit a fost înălțat. Acum Marele nostru Preot stă „la dreapta scaunului de domnie al mării, în ceruri” slujind în sanctuarul ceresc (Evr. 8,1.2; 1,3; 9,24).

Domnul Hristos Și-a început lucrarea Sa de mijlocire imediat după înălțarea Sa. Norul de tămîie ce se ridica în locul sfînt din templu simbolizează meritele Domnului Hristos, rugăciunile și neprihănirea Lui, care fac ca rugăciunile și închinarea noastră să fie primite înaintea lui Dumnezeu. Tămîia putea fi oferită numai pe cărbunii luați de pe altarul arderii de tot, ceea ce dă pe față o intimă legătură între mijlocire și jertfa ispășitoare de pe altar. În acest fel lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos este bazată pe meritele completei Sale jertfe ispășitoare.

Mijlocirea Domnului Hristos aduce încurajare pentru poporul Său: El este în stare „să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce

se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7,25). Pentru că Domnul Hristos mijlocește pentru poporul Său, toate acuzațiile lui Satana și-au pierdut temeiul lor legal (1 Ioan 2,1; Zah. 3,1). Apostolul Pavel întrebă în mod retoric: „Cine-i va osîndi?” Apoi el oferă asigurarea că Hristos personal se află la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi (Rom. 8,34). Afirmînd rolul Său de Mijlocitor, Domnul Hristos spune: „Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere dela Tatăl, în Numele Meu, vă va da” (Ioan 16,23).

HRISTOS ÎMPĂRATUL. Dumnezeu „Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpînește peste tot” (Ps. 103,19). Se înțelege de la sine că Fiul lui Dumnezeu, ca una din Persoanele Dumnezeirii, este părtaș la această guvernare divină peste tot universul.

Domnul Hristos, ca Dumnezeu-om, va exercita conducerea Sa peste aceia care L-au acceptat ca Domn și Mîntuitor. „Scaunul Tău de domnie Dumnezeule — se spune — este veșnic; toiagul de domnie al împărăției Tale este un toiag de dreptate” (Ps. 45,6; Evr. 1,8.9).

Împărăția Domnului Hristos nu a fost întemeiată fără luptă, căci „împărății pămîntului se răscoală, și domnitorii se sfătuesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său/Mesia/” (Ps. 2,1). Dar planurile lor cad. Dumnezeu va așeza pe Mesia pe tronul Său prin hotărîrea Sa: „Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfînt” (Ps. 2,6). El a declarat:

„Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut” (Evr. 1,5). Numele împăratului care va ocupa tronul lui David este „DOMNUL NEPRIHANIREA NOASTRĂ” (Ier. 23,5—6). Rolul Său este unic, pentru că El trebuie să slujească pe tronul ceresc atît ca preot, cît și ca împărat (Zah. 6,13).

Mariei, îngerul Gabriel i-a amintit că Isus avea să fie un conducător mesianic spunînd: „Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfîrșit” (Luca 1,33). Calitatea Sa de împărat este înfățișată prin două tronuri simbolizînd cele două împărății ale Sale: „scaunul harului” (Evr. 4,16) reprezentînd împărăția harului și „scaunul de domnie al slavei Sale” (Mat. 25,31) simbolizînd împărăția slavei.

1. — ÎMPĂRĂȚIA HARULUI. Imediat după ce primii oameni au păcătuit, a fost instituită împărăția harului. Ea exista prin făgăduința lui Dumnezeu. Prin credință oamenii puteau deveni cetățeni ai acestei împărății. Dar ea nu a fost pe deplin stabilită pînă la moartea Domnului Hristos. Cînd El a strigat pe cruce „S-a sfîrșit”, cerințele pentru Planul de Mîntuire au fost îndeplinite și noul legămînt a fost ratificat (Evr. 9,15—18).

Declarația lui Isus Hristos „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape“ (Marcu 1,15) a fost o referire directă la împărăția harului ce avea să fie curînd stabilită datorită morții Sale. Intemeiată pe lucrarea răscumpărării și nu pe cea a creațiunii, această împărăție primește pe cetățenii ei prin regenerare sau naștere din nou. Isus statua: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3,5). El compara creșterea, dezvoltarea ei cu dezvoltarea fenomenală a seminței de muștar și cu efectul aluatului pus în făină (Marcu 4,22—31; Mat. 13,33).

Împărăția harului nu se vede ca o manifestare exterioară, ci prin efectul ei asupra inimii credincioșilor. Această împărăție, învăța Isus Hristos, „nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici, sau uite-o acolo.“ Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17,20.21). Ea nu este o împărăție a acestei lumi, ci spunea El, este o împărăție a adevărului. „Atunci un împărat tot ești!“ I-a zis Pilat. „Da“, a răspuns Isus. „Eu sînt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu“ (Ioan 18,37). Pavel spunea că această împărăție este Împărăția lui Hristos, o împărăție a neprihănirii, păcii și bucuriei în Duhul Sfînt (Rom. 14,17), în care au fost strămutați cei credincioși (Col. 1,13).

Stabilirea acestei împărății a fost o experiență extraordinară, confirmînd faptul că nu există coroană fără cruce. La încheierea lucrării Sale publice, Isus, Mesia, Dumnezeul-om, a venit la Ierusalim ca un moștenitor legiuit al tronului lui David. Așezat pe un măgăruș, după obiceiul iudaic pentru o intrare regească (Zah. 9,9), El a acceptat manifestarea spontană, entuziastă, de sprijin a masei de oameni. În timpul intrării Sale triumfale în cetatea împărătească „o foarte mare mulțime“ și-a întins hainele pentru a forma un covor regesc, rupînd ramuri de palmier și strigînd: „Osana Fiul lui David! Binecuvîntat este Cel care vine în Numele Domnului!“ (Mat. 21,8.9), împlinind astfel profetia lui Zaharia. Hristos Se înfățișează acum pe Sine ca Împăratul mesianic.

Din nefericire, revendicarea de către El a tronului nu a rămas fără opoziție. Ura satanică împotriva „Celui fără de păcat“ a ajuns la culme. Într-un interval de douăsprezece ore, apărătorii credinței, Sinedriul, L-au arestat în secret, L-au judecat și L-au condamnat la moarte.

În timpul judecării Sale, Isus Hristos în mod public a declarat că El era Fiul lui Dumnezeu și Împărat al poporului Său (Luca 23,3; Ioan 18,33—37). Ca răspuns la declarațiile Lui, El a fost batjocorit,

îmbrăcat într-o haină regească și încoronat, dar nu cu o coroană de aur, ci cu una de mărăcini (Ioan 19,2). Primirea Lui ca împărat, a fost o batjocură. Bătîndu-L, ostașii își băteau joc de El spunînd: „Plecăciune, Împăratul iudeilor“ (Ioan 19,3). Și cînd Pilat, guvernatorul roman, L-a înfățișat națiunii spunînd: „Iată Împăratul vostru“ propriii Săi concetățeni L-au respins în unanimitate strigînd: „Ia-L, ia-L, răstignește-L“ (Ioan 19,14.15).

Prin cea mai profundă umilire — moartea pe cruce — Isus Hristos a stabilit împărăția harului. Curînd după aceea, înălțarea Sa a pus capăt umilinței. La înălțarea Sa El a fost întronat în ceruri ca Preot și Împărat, împărțind tronul cu Tatăl Său (Ps. 2,7.8; Evr. 1,3—5; Filip. 2,9—11; Ef. 1,20—23). Această întronare a Sa nu I-a dat — ca Fiul divin al lui Dumnezeu — vreo putere ce nu-I aparținuse deja. Dar acum, ca Mijlocitor divin-uman, natura Sa omenească participa pentru prima dată la slava și puterea cerească.

2. — ÎMPĂRĂȚIA SLAVEI. O reprezentare a împărăției slavei a fost dată pe muntele Schimbării la față. Acolo Isus Hristos S-a prezentat în slava Sa. „El S-a schimbat la față înaintea lor; Fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina“ (Mat. 17,2). Moise și Ilie reprezentau pe cei răscumparați, Moise reprezentînd pe cei care au murit în Hristos și care vor fi înviați, și Ilie reprezentînd pe cei credincioși care vor fi luați la ceruri la revenirea Sa fără să mai aibă experiența morții.

Împărăția slavei va fi stabilită prin evenimente cataclismice, la revenirea lui Hristos (Mat. 24,27.30.31; 25.31.32). După judecată, cînd lucrarea de mijlocire a Fiului omului din sanctuarul ceresc se va fi sfîrșit, „Cel Îmbătrînit de zile“ — Dumnezeu Tatăl — Îi va da „stăpînire, slavă și putere împărătească“ (Dan. 7,9.10.14). Apoi „domnia, stăpînirea și puterea tuturor împăraților care sînt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!“ (Dan. 7,27).

Împărăția slavei va fi în final instituită pe întreg pămîntul la încheierea mileniului, cînd Noul Ierusalim va coborî din ceruri (Apoc. 20,21). Acceptînd pe Isus Hristos ca Mijlocitor al nostru personal, putem deveni astăzi cetățeni ai împărăției harului Său, și ai împărăției slavei la a doua Sa venire. Înaintea noastră stă o viață cu posibilități nelimitate. Viața pe care o oferă Domnul Hristos nu este o viață plină de eșecuri și speranțe și visuri risipite, ci o viață de creștere, o viață de umblare cu Mîntuitorul plină de succes. Este o viață ce oferă continuu o iubire adevărată,

reală, bucurie, pace, și înfrînarea poftelor (Gal. 5,22—23), roade ale legăturii cu Isus Hristos oferite tuturor acelor care-și încredințează viața Lui. Cine poate rezista oare unei asemenea oferte?

NOTE

11. Aceste expresii au fost adesea folosite de scriitorii adventiști de ziua a șaptea pentru a descrie identificarea lui Isus cu neamul omenească, dar niciodată ele n-au implicat cumva faptul că El a fost în vreun fel oarecare păcătos. În toată istoria ei poziția oficială a bisericii a fost aceea de a susține absoluta lipsă de păcat din viața lui Isus Hristos.

12. Hristos a luat asupra Sa „aceleași sensibilități mintale și fizice“ ca și contemporanii Săi (White, „Notes of Travel“, Advent Review, 10 februarie 1885, pag. 81), o natură umană care a scăzut „în ceea ce privește tăria fizică, puterea intelectuală și valoarea morală“ — deși nu era stricată din punct de vedere moral, ci în totul lipsită de păcat (White, „In All Points Tempted Like As We Are“, Signs, 3 decembrie, 1902, pag. 2; White, Desire of Ages, pag. 49).

13. H. Melvill, în „Sermons by Henry Melvill“, B.D., ed. C.P. McIlvaine (New York, N.Y., Stanford and Swords, 1844) pag. 47. El consideră învățătura că Isus avea atît natură umană de dinainte de cădere cît și de după cădere ca fiind o „doctrină sănătoasă“ (idem).

14. White, Scrisoarea 8, 1895 în C.B.A.Z.S., vol. V, pag. 1128, 1129; vol. VII, pag. 426.

15. White, „In Ghetsemani“, Semnele 5 decembrie, 1897, C.B.A.Z.S., vol. VII, pag. 927.

16. B.F. Wescott, „Epistola către Evrei“, Grand Rapids, 1950, pag. 59.

17. F.F. Bruce, „Comentariu la Epistola către Evrei“, Grand Rapids 1972, pag. 85, 86.

18. White, „Ispitirea lui Isus“, R.H./1 aprilie 1875, pag. 3.

19. Philip Schaff, „Persoana lui Hristos“ (New York, George H. Doran, 1913), pag. 35—36.

20. Karl Ullmann, „O privire apologetică asupra caracterului fără de păcat al lui Isus“, „The Biblical Cabinet; or Hermeneutical, Exegetical, and Philological Library“, 1842, vol. 37, pag. 11.

Continuare în pag. 18

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu este acela pe care l-a chemat Dumnezeu la această lucrare. Inițiativa chemării nu aparține omului, ci lui Dumnezeu. Acest mare adevăr se vede în toată claritatea lui în experiența marelui apostol Pavel. Nu el a ales să slujească lui Hristos și Evangheliei Sale, ci Dumnezeu a fost Acela care a făcut această alegere chemându-l pe nume: „Saule, Saule...!”

Principiul fundamental al slujirii pastorale, izvorul puterii și autorității sale, este personala cunoaștere și convingere a chemării adresate de Dumnezeu pentru a lucra în slujba Sa, pentru a fi slujitorul Său. „Căci nimeni” nu-și poate lua cinstea aceasta singur. Nu poate fi o povară mai grea, o lipsă mai mare de putere și binecuvântare decât în viața și slujirea aceluia care se numește „slujitor al Evangheliei veșnice”, dar care s-a chemat singur. Într-un astfel de caz nefericit, Domnul cerului și al pământului, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru, dar și Judecătorul celor mai ascunse taine ale sufletului omenesc, întreabă: „Prietene ... cum ai intrat aici?” (Matei 22,12).

Este o realitate faptul că printre calitățile necesare unui slujitor al lui Dumnezeu putem enumera: a) capacitatea de a face studii profunde din Cuvîntul lui Dumnezeu; b) o cunoaștere temeinică a Bibliei, a istoriei ei și a învățăturilor ei teologice; c) o înțelegere categorică și o acceptare integrală a tuturor punctelor fundamentale de credință ale Bisericii A.Z.S.; d) o totală consacrare lucrării, misiunii Bisericii A.Z.S.; e) capacitatea de a comunica în mod eficient solia Evangheliei prin predicare și lucrare personală; f) capacitatea de a crea și menține relații personale cu oamenii în spiritul lui Hristos; g) o înțelegere corectă și acceptarea organizației, rînduieților și practicilor Bisericii A.Z.S.

Dar pentru ca toate acestea să aibă un sens și o valoare pentru cel în-cauză și pentru slujirea lui, el trebuie să aibă conștiința chemării divine. Serva Domnului spune:

„Dumnezeu are o biserică, și Hristos a declarat că porțile Locuinței morților nu o vor birui (Mat. 16,18). Slujitorii trimiși de Dumnezeu poartă cu ei acreditarea divină” (2 SM/69).

„Dacă vrea cineva să-Mi slujească, să Mă urmeze”, spunea Domnul Hristos. Aceasta este regula pe care o găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu. Studiind viața lui Hristos, lucrătorii să afle ei înșiși cum a trăit și a lucrat El. De aceea, aceștia să se străduiască zilnic să trăiască viața lui Hristos, căutînd să cunoască calea Domnului” (Ev./686).

„Dumnezeu a arătat în repetate rînduri că nimeni n-ar trebui să fie încurajat să intre în lucrare fără o dovadă clară că El l-a chemat. Domnul nu va încredința povara turmei Sale unor persoane ne-

vorbind adevărul în toată simplitatea lui, rugîndu-se cu credință și lucrînd neobosit pentru Domnul său?” (6T/332—333).

„Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să aibă adevărul în inimile lor, pentru a-l prezenta cu succes și altora. Ei trebuie să fie sfințiți prin adevărul pe care-l propovăduiesc altora; sau de nu, ei vor fi decît o pricină de poticnire pentru păcătoși. Aceia care sînt chemați de Dumnezeu la lucrarea de slujire ca să lucreze cu lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu trebuie să fie cu inimile curate și cu o viață sfîntă.

„Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost chemat Aaron” (Evr. 5,4).

calificate pentru lucrarea aceasta. Aceia pe care Dumnezeu îi cheamă trebuie să fie oameni cu o profundă experiență, oameni încercați, cu o judecată sănătoasă, oameni care muștră păcatul în spiritul blîndeții, oameni care știu cum să hrănească turma. Dumnezeu cunoaște inima și știe pe cine să aleagă” (1 T/209).

„Dumnezeu cheamă bărbați tineri în vigoarea și tăria tinereții lor ca să împartă cu El o viață de renunțare de sine și suferință. Dacă ei acceptă chemarea, El îi va face instrumente sfinte pentru mîntuirea aceluia pentru care El și-a dat viața. Dar El dorește ca aceștia să chibzuiască bine atunci cînd intră în lucrare, făcînd aceasta cu o deplină cunoaștere a condițiilor în care ei sînt chemați să slujească Răscumpărătorului care și-a dat viața pentru mîntuirea oamenilor pe care i-a iubit cu o iubire veșnică” (5T/86—87).

„Dumnezeu cheamă... pe cei care sînt gata să-și pună toate energiile și lumina primită în lucrarea Sa, punînd umărul oriunde este nevoie de ei. Dumnezeu cheamă pe fiecare să-și facă partea care i-a fost încredințată, după darurile care i-au fost date ... Cine va merge să lucreze cu înțelepciune și har, dînd pe față iubirea lui Hristos pentru cei de aproape ca și pentru cei de departe...? Cine este dispus să renunțe la comoditate și plăceri și să lucreze cu zel și perseverență,

‘Curățiți-vă, voi ce purtați vasele Domnului’. Dacă Dumnezeu rostește un vai asupra aceluia care sînt chemați să predice adevărul și refuză să asculte, un vai și mai greu zace peste cei care își iau asupra lor această lucrare sfîntă fără să aibă mîinile și inimile curate. Dacă s-au rostit vaiuri în dreptul aceluia care predică adevărul în timp ce sînt nesfințiți în inimile și viețile lor, tot astfel sînt rostite vaiuri pentru aceia care primesc și rămîn nesfințiți în poziții în care nu sînt demni să stea... Dumnezeu să ajute pe slujitorii Săi să dea ascultare sfatului apostolului Pavel cînd spune: ‘Pe voi înșivă încercați-vă, dacă sînteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sînteți lepădați’ (2 Cor. 13,5)” (2T/552—553).

„Domnul Hristos a deschis lumea înaintea lor (a ucenicilor), acesta fiind cîmpul lor de lucru. Ei trebuia să meargă în toată lumea să predice pe Hristos, viața Lui și lucrarea Lui neegoistă, moartea Sa, și iubirea Sa fără egal și neschimbătoare. Numele Lui avea să fie parola lor, legătura unirii și unității lor. În numele Lui ei aveau să cucerească fortărețele Satanei. Credința în Numele Său avea să-i identifice ca creștini. În vederea realizării acestora Domnul le-a spus: ‘Voi veți primi o putere, cînd Se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi

CONȘTIENȚA

CHEMARI

DIVINE

veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului' (Fapte 1,8). „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămîneți în cetate pînă veți fi îmbrăcați cu putere de sus' (Luca 24,49)“ (8T/14—15).

„Hristos identifică interesele Sale cu acelea ale omenirii. Lucrarea care poartă amprenta chemării divine este aceea în care se dă pe față spiritul lui Hristos, care descoperă iubirea Sa, grija Sa și bunătatea Sa în lucrarea cu oamenii“ (TM/184).

„Am văzut că lucrarea și cauza lui Dumnezeu au fost stingherite și dezonorate de unii care merg fără să aibă o solie de la Dumnezeu. Unii ca aceștia vor trebui să dea socoteală lui Dumnezeu de fiecare ban cheltuit în călătorii unde însă nu era de datoria lor să meargă“ (EW94).

„Poziția acelor care au fost chemați de Dumnezeu să lucreze prin cuvînt și învățatură la zidirea bisericii Sale este o poziție de mare răspundere. În locul lui Hristos ei trebuie să cheme pe bărbați și femei să se împace cu Dumnezeu. Ei pot să-și aducă la îndeplinire lucrarea chemării lor numai dacă au primit înțelepciune și putere de sus.

Este privilegiul veghetorilor de pe zidurile Sionului să trăiască așa de aproape de Dumnezeu și să fie atît

de sensibili la lucrarea Duhului Său, încît El să poată lucra prin ei spre a arăta păcătoșilor păcatul în care aceștia se află și să-i îndrepte spre Acela care poate să-i ocrotească în siguranță.

Slujitorul care este realmente conlucrător cu Hristos va avea un profund simțămînt al sfințeniei lucrării Sale, al muncii grele și al sacrificiului care se cer pentru a îndeplini cu succes această lucrare.

Slujitorii Evangheliei, solii lui Dumnezeu chemați să slujească aproapelui lor, n-ar trebui să piardă vreodată din vedere lucrarea și răspunderea lor. Dacă ei pierd legătura cu cerul, atunci sînt într-o mai mare primejdie decît ceilalți și pot exercita o influență spre rău.

Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu nu va face nimic care să minimalizeze sfînta sa slujbă. El va fi atent în comportamentul său și înțelept în acțiunile sale. El va lucra așa cum a lucrat Hristos. El va folosi toate puterile Sale în ducerea mai departe a vestii celei bune a mîntuirii acelor care nu o cunosc. O profundă foame după neprihănirea lui Hristos va umple inima Sa.

Lucrarea cea mai mare și eforturile cele mai nobile în care oamenii se pot angaja sînt acelea de a îndrepta pe păcătoși spre Mielul lui Dumnezeu. Adevărații slujitori sînt conlucrători cu Domnul în împlinirea acestor planuri.

Slujitorul lui Dumnezeu este port-vocea cerului pentru oameni și în gînd, cuvînt și faptă el trebuie să reprezinte pe Domnul său... Astăzi Dumnezeu alege și cheamă bărbați, așa cum l-a chemat și pe Moise, ca să fie solii Săi și vai de acela care dezorează chemarea sa sfîntă, sau coboară standardul pus înaintea lui prin viața și lucrarea Fiului lui Dumnezeu.

Slujitorul care a fost pregătit de Dumnezeu va fi o putere spre bine în lume. Cuvintele lui vor fi cuvinte drepte, curate și adevărate, pline de simpatie și dragoste... Pentru el Hristos va fi o continuă realitate prezentă, controlînd gîndurile, cuvintele și faptele. El s-a angajat înaintea cerului să înfrîngă mîndria, lăcomia și egoismul. Căutînd să-și îplinească juruînțele, el va căpăta putere spirituală. Printr-o zilnică comuniune cu Dumnezeu, el va deveni puternic în Scripturi. Părtășia lui va fi cu Tatăl și cu Fiul și, ascultînd zilnic de chemarea și voința divină, el va fi zilnic mai bine pregătit să rostească cuvinte care să călăuzească sufletele la staulul lui Hristos“. (GW/13—29).

Cîtă dreptate și cît adevăr sînt cuprinse în cuvintele Scripturii: „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia DACA ESTE CHEMAT DE DUMNEZEU!“

CLASA DE ABSOLVIRE A SEMINARULUI TEOLOGIC A.Z.S. PROMOTIA 1938 CARE ȘI-A SĂRBĂTORIT ANUL TRECUT O JUMĂTATE DE SECOL DE LA ABSOLVIRE.

IN PICIOARE DE LA STINGA LA DREAPTA :

DUMITRAȘCU IOAN, SAYTOS LAJOS, BILINSKI LEON.

PE SCAUNE DE LA STINGA LA DREAPTA :

COJEA VASILE, KNITTEL IOHAN, RADU MIHAI, IORDĂNESCU GHEORGHE ȘI DANAU BARBU.

DIN ACEȘTIA MAI SINT IN VIAȚĂ FRAȚII :

DUMITRAȘCU I., BILINSKI L., COJEA V., KNITTEL I., ȘI DANAU BARBU.

Deoarece sărbătorirea Paștelui duminică, așa cum vom vedea în curînd, a fost introdusă mai întîi în Roma în prima parte a secolului al doilea pentru a deosebi Paștele creștin de acela al iudeilor, este posibil ca postul în Sabatul săptămînal să fi apărut în această perioadă ca o extindere a postului anual al Sabatului pascal. Dacă lucrurile s-au petrecut astfel, postul în ziua Sabatului a fost introdus mai înainte de

BISERICA DIN ROMA ȘI SABATUL — II

venirea lui Marcion la Roma, și el a exploatat noul obicei pentru a propaga părerile lui disprețuitoare cu privire la Dumnezeuul iudeilor. Că postul în Sabatul săptămînal a fost introdus la început în Roma reiese în mod clar dintr-o declarație a lui Hipolit (scrisă în Roma între 202—234 e.n.) care spune astfel: „Chiar astăzi... unii poruncesc să se postească în ziua Sabatului, lucru despre care Domnul Hristos n-a vorbit, dezonorînd pînă și Evanghelia lui Hristos”⁷⁰. În timp ce este dificil să stabilești dacă Hipolit s-a referit la decretul episcopului Calist cu privire la postul în Sabat sau la unii marcioniști împotriva cărora el a scris un tratat (sau probabil la amîndoi), expresia „chiar astăzi” implică în mod clar că obiceiul era cunoscut de cîtva timp, probabil de la data introducerii sărbătorii Paștelui, duminică⁷¹.

Hipolit nu explică cine sînt aceia care „poruncesc să se postească în

teologia sa erau grecești⁷². Mai mult chiar, după ce el a pierdut alegerea sa pe scaunul pontifical (a fost ales Calist în 217), el a condus un grup dizident și a fost cunoscut ca anti-papă. Condamnarea de către el a tuturor acelor care au poruncit postul în ziua Sabatului poate fi explicată în lumina viziunii sale orientale, cum și a orientării sale (postul sau ajunarea în Sabat era în general condamnată în Est din cauza existenței venerării acestei zile)⁷³, cum și a conflictelor cu ierarhia bisericii din Roma. Altfel spus, atît motive personale cît și teologice ar putea constitui o motivare a opoziției lui Hipolit față de ajunarea în ziua Sabatului care, prin decretul lui Calist, a fost poruncită la data aceea ca un post sezonier.

Practica romană de a posti în ziua Sabatului nu era totuși pretutindeni și unanim acceptată de către creștini. De fapt, opoziția față de această practică se pare că era cunoscută chiar la Roma, așa cum arată osîndirea de către papa Siricius (384—398) a unui preot pe nume Jovinianus care, după cele spuse de papă, „urăște posturile... spunînd că ele sînt de prisos, sînt inutile; el n-are nici o nădejde pentru viitor”⁷⁴. Augustin, care a scris mult și în repetate rînduri despre acest subiect, limitează practica ajunării (postirii) în Sabat ce predomina în zilele sale la „creștinii din Roma și la cîteva comunități din Vest”⁷⁵. Ioan Cassian (440) limitează de asemenea practica postirii în Sabat la „unii oameni din unele țări din Vest, și în mod special din cetate (Roma)”⁷⁶.

«DE

LA

SABAT...

LA

DUMINICA

Sabat”. Cu toate acestea, deoarece un obicei liturgic cum este acela de a posti în ziua Sabatului poate fi poruncit — pe bună dreptate — numai de către o autoritate ecleziastică oficială, și deoarece episcopul Calist, după LIBER PONTIFICALES, a intensificat în acel timp un post sezonier în Sabat, pare rezonabil a susține că scriitorul se referea în mod indirect chiar la ierarhia bisericii romane ca fiind responsabilă pentru această orînduire. S-ar putea obiecta că Hipolit dezaproba acest obicei și acest fapt slăbește argumentul despre postul în Sabat larg răspîndit în Roma. Obiecțiunea își pierde totuși forța, atunci cînd luăm în considerație fondul cultural al scriitorului și poziția pe care el o avea în Roma. De fapt, chiar dacă el a trăit în Roma sub pontificatul lui Zefrinus (199—217 e.n.), al lui Calist (217—222), al lui Urban (222—230) și Pontianus (230—235), el nu era nici roman și nici latin. Limbajul său, filozofia și

Majoritatea cercetătorilor însă sînt de acord că practica își are originea în Roma și că de aici ea s-a răspîndit în unele comunități din Vest. Trebuie adăugat că Roma a păstrat un astfel de obicei pînă în secolul unsprezece, în ciuda repetatelor proteste ale bisericii din Răsărit. Mario Righetti în savanta sa lucrare „Istoria liturghiei” notează de exemplu că:

„Roma și nu puține comunități galice, în ciuda puternicelor proteste ale grecilor care erau respinse de către lucrările polemice ale lui Eneas din Paris (m. 870) și Retranus din Corby (m. 868), au păstrat tradiționalul post în ziua Sabatului pînă dincolo de anul 1000”⁷⁷.

R. L. Odom a arătat în mod convingător că insistența romană în a face din Sabat o zi de post a contribuit în mod deosebit la istorica despărțire (schismă) dintre bisericile creștine din apus și răsărit, despărțire ce a avut loc în anul 1054⁷⁸.

Faptul că postul în Sabat și-a avut originea în Roma este totuși de mică valoare pentru cercetările noastre prezente, pînă cînd nu vom înțelege în primul rînd de ce a apărut o astfel de practică și ce relație există între acest fapt și originea duminicii.

De obicei, izvoarele prezintă postul în ziua Sabatului ca fiind prelungirea — superpositio — postului de vinerea, făcînd din ambele zile de post zile comemorative ale timpului cînd, ca să folosim expresia lui Tertulian, „Mirele a fost luat”, adică atunci cînd Hristos a fost sub puterea morții⁷⁹. Postul în vinerea Paștelui și în ziua Sabatului era destinat totuși să exprime nu numai durere pentru moartea lui Hristos, ci de asemenea și dispreț pentru cei ce au comis crucificarea Domnului Hristos și anume iudeii. În două documente legate între ele, DIDASCALIA APOSTOLORUM (datată în prima jumătate a secolului al treilea) și CONSTITUȚIILE APOSTOLICE (circa 375), creștinii sînt în mod asemănător înclinați să postească în vinerea Paștelui și sîmbăta „datorită neascultării fraților noștri (iudeii)... pentru că în acele zile poporul acesta s-a ucis pe sine în crucificarea Mîntuitorului nostru⁸⁰, ... pentru că în aceste zile ... El a fost luat de la noi de către iudei, judecat pe nedrept și țintuit pe cruce“⁸¹.

În lumina strînsei legături ce există între postul anual al Sabatului pascal și cel săptămînal⁸², este numai logic să concluzionăm că postul săptămînal originar din Roma este o extindere a postului anual al Sabatului pascal, nu numai pentru a exprima durerea pentru moartea lui Hristos, ci de asemenea ca să dea pe față dispreț pentru poporul iudeu și în mod deosebit pentru Sabatul lor⁸³. Papa Silvester (314—335), într-o declarație istorică citată adesea de succesorii săi în apărarea postului în ziua Sabatului, susține în mod clar această concluzie :

„Dacă fiecare duminică trebuie să fie păzită cu bucurie de creștini în amintirea învierii, atunci fiecare Sabat, datorită îngropării Domnului,

trebuie să fie privit ca o scîrbă, din cauza iudeilor (exsecratione Judaeorum). De fapt toți ucenicii Domnului au plîns în ziua Sabatului, jelind pe Domnul cel îngropat, iar bucuria predomina printre iudeii ce jubilau. Dar peste apostolii ce posteau domnea tristețea. Tot astfel noi sîntem triști, plini de mîhnire din cauza îngropării Domnului, dacă dorim să ne bucurăm cu ei în ziua învierii Domnului. De fapt nu este potrivit să observi, din cauza obiceiurilor iudaice, consumarea hranei (destructiones ciborum) și ceremoniile iudaice“⁸⁴.

În această declarație papa Silvester așază într-un contrast clar deosebirea dintre Sabat și duminică în ceea ce privește însemnătatea teologică și modul de păzire. Creștinilor li se spune să plîngă și să se abțină de la hrană în ziua Sabatului, nu numai datorită „îngropării Domnului“ Hristos, ci de asemenea și pentru a manifesta dispreț față de iudei (exsecratione Judaeorum) și față de mesele lor în ziua Sabatului (destructiones ciborum)⁸⁵. După cum se vede, postul în ziua Sabatului a fost așezat de asemenea cu intenția de a se acorda o mai mare cinste și recunoaștere a duminicii : „Noi sîntem triști (în Sabat)...“ scria papa Silvestru, „spre a ne bucura ... în ziua învierii Domnului“.

Victorinus, episcop de Pettau (304) astăzi în Austria, subliniază în mod asemănător aceeași funcție a postului Sabatului atunci cînd scrie : „În a șaptea zi sîntem obișnuiți să postim cu strictete, pentru ca în ziua Domnului noi să putem să ne apropiem de pîinea noastră cu mulțumiri“⁸⁶. Tristețea și foamea creștinii le resimțeau cu atît mai sever în ziua Sabatului pentru că postul lor începuse deja de vineri⁸⁷, și erau destinate deci să facă pe creștini să intre mai doritori și mai plini de bucurie în păzirea duminicii, iar pe de altă parte, așa cum a declarat

Victorinus, să evite „aparența că păzesc împreună cu iudeii Sabatul, despre care chiar Domnul Sabatului, Hristos, spune prin profeții Săi că sufletul Său îl urăște“⁸⁸.

Un post strict în ziua Sabatului va exclude în mod natural celebrarea euharistiei, deoarece participarea la elementele ei poate fi considerată ca o călcare a postului. În timp ce unii creștini se opun unui astfel de punct de vedere, crezînd din contră că primirea Sfintei Cine face ca postul lor să fie și mai solemn⁸⁹, în Roma cunoaștem cu certitudine că sîmbăta nu era numai o zi de post, ci de asemenea o zi în care celebrarea euharistiei nu avea loc și nici vreo adunare religioasă nu era îngăduită. Papa Inocențiu I (402—417), în faimoasa sa scrisoare către Decentius care mai tîrziu a fost încorporată în legea canonică, stabilește că „așa cum susține tradiția bisericii, în aceste două zile (vinerea și sîmbăta) în mod absolut (penitus) nimeni nu trebuie să celebreze sacramentele“⁹⁰. Doi istorici contemporani, și anume Sozomen (440) și Socrates (439) confirmă decretul lui Inocențiu I. Socrates scrie de exemplu că „deși aproape toate bisericile din toată lumea celebrează tainele sfinte în Sabat în fiecare săptămîină, cu toate acestea creștinii din Alexandria și Roma, în baza unei vechi tradiții, au încetat a mai face acest lucru“⁹¹.

Socrates nu explică de ce în Roma și Alexandria nu exista nici o euharistie în Sabat ; el declară totuși că obiceiul își avea originea înapoi, într-o „veche tradiție“. Aceasta ne permite să presupunem că interzicerea celebrării messei și obligativitatea postirii, din cauza legăturilor lor strînse, pot foarte bine să-și aibă originea în aceeași perioadă de timp, posibil la începutul celui de-al doilea secol, ca o parte a efortului de a o rupe cu ritualurile iudaice⁹². Descrierea lui Sozomen a

DE LA INIMĂ... LA INIMI

(urmare din cap. II)

Domnul a răspuns rugăciunii lui Moise. Și, la încheierea celor o sută douăzeci de ani ai vieții lui, a putut spune cu tărie : „Ascultă, Israele ! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe-Domnul, Dumnezeul

tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deut. 6,4.5).

O, da ! „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ în acest an al grației Tale, Doamne !

D. Popa

obiceiurilor ce precumpăneau în zilele sale este de o izbitoare asemănare cu aceea a lui Socrates, deși el vorbește numai de întâlnirile religioase fără să facă referire la vreo celebrare euharistică. El confirmă totuși că în timp ce „poporul din Constantinopole, și aproape pretutindeni, se adună laolaltă în Sabat, ca și în prima zi a săptămânii“, un astfel de „obicei nu este niciodată observat la Roma sau la Alexandria“⁹³.

În lumina acestor dovezi cumulative, se arată că biserica din Roma a jucat un rol cheie la începutul creștinismului în a goli Sabatul de importanța lui teologică și liturgică, și în a determina abandonarea păzirii lui⁹⁴. Dispoziția de a se posti în ziua Sabatului, însoțită de interzicerea celebrării Sfintei Cine și de a avea întâlniri religioase în această zi, reprezintă măsuri definitive luate de biserica din Roma pe de o parte pentru a abate pe creștini de la venerarea Sabatului, iar pe de altă parte, să întărească adorarea exclusivă a duminicii. Rațiunea unei atitudini atât de intransigente față de instituțiile iudaice, cum este de exemplu păzirea Sabatului, poate fi găsită în nevoia unei radicale deosebiri de iudaism care a fost în mod deosebit simțită în prima parte a secolului al doilea. Reținem mai înainte cum atacurile și măsurile fiscale, militare, politice și literare ale romanilor împotriva iudeilor au încurajat pe creștini să rupă legăturile lor cu iudeii. Acest lucru a fost în mod deosebit adevărat în Roma unde majoritatea convertiților creștini era de origine păgână și aceștia au experimentat o mai timpurie deosebire de iudei decât cei din Est⁹⁵. Schimbarea datei și modului de păzire a sărbătorilor iudaice cum de exemplu Sabatul și Paștele va ajuta la clarificarea de către autoritățile romane a deosebirii lor de iudaism. Adoptarea sărbătoririi Paștelui, duminica de care ne vom ocupa acum, ne furnizează o indicație în plus în susținerea acestei teze.

NOTE

70. Hipolit, „In Danielelem commentarius“ 4,20,2, GCS I, pag. 234. Declarația lui Hipolit „Chiar astăzi ei poruncesc postul în ziua Sabatului“ cu greu se poate considera ca făcând aluzie la postul sezonier poruncit de Calist, deoarece verbul (indicativ prezent) indică o practică

ce continuă din trecut și până în prezent.

71. Data scrierii „comentariului la cartea lui Daniel“ al lui Hipolit, este dată de diferiți teologi și cercetători între 202 și 234 e.n. Vezi Patrologia lui J. Quasten, 1953, II, pag. 171.

72. Johannes Quasten (fn. 71), II, pag. 163—165.

73. Vezi fn. 67.

74. Siricius, Epistola a 7-a, „Adversus Jovinianum“, JL 13, 1168.

„BISERICA DIN ROMA A JUCAT UN ROL CHEIE LA ÎNCEPUTUL CREȘTINISMULUI ÎN A GOLI SABATUL DE IMPORTANȚA LUI TEOLOGICĂ ȘI LITURGICĂ, ȘI ÎN A DETERMINA ABANDONAREA PĂZIRII LUI“

75. Augustin, „Epistola către Casulanus“ 36, 27 NPNF 1, I pag. 268; de asemenea în paragraful 4 al aceleiași scrisori Augustin limitează practicarea postului în Sabat la creștinii din Roma și la câteva din comunitățile din Vest.

76. J. Cassian, „Institutes“ 3, 10 NPNF 2-lea, II, 218.

77. M. Righetti, „Anul Liturgic“, manual de istorie liturgică, 1969, II, pag. 39.

78. R. L. Odom, „Sabatul în anul 1054“, AUSS 1 (1963): 74—80.

79. Tertulian, „Cu privire la post“ 13 ANF IV, pag. 111; L. Duchesne, „Închinarea creștină; originea și evoluția ei“ 1927, pag. 231, argumentează că postul în ziua sîmbelei la Roma își are originea ca o prelungire a postului săptămînal de vineri. El își bazează concluzia sa pe faptul că postul în ziua Sabatului este în general denumit „prelungirea — superpoziție“ — sau prin expresii asemănătoare care implică faptul că el era considerat ca o continuare a postului de vineri. Victorinus de Pettau, „Cu privire la creațiunea lumii“, 5; Tertulian, „Cu privire la post“ 14; Canonul 26 al Conciliului de la Elvira (Mansi II, pag. 10).

80. W. Rordorf scoate în evidență faptul că „în Didascalia, instituția Sabatului este interpretată ca fiind o ‚pedeapsă preventivă‘ a poporului

iudeu“ (Sabat pag. 40). De fapt, după Didascalia, Sabatul a fost impus iudeilor ca „un bocet veșnic pentru distrugerea lor“ (idem, pag. 190). Justin, așa cum vom vedea, considera Sabatul tot în acest fel.

81. „Apostolic Constitutions“ 5, 18 ANF VII, pag. 447. Motivele anti-iudaice pentru postul în Sabatul pascal apar iarăși în același document. De exemplu, în timp ce posteau, creștinii se jelesc pentru ei (pentru iudei) pentru că atunci cînd Domnul a venit ei n-au crezut în

El, ci I-au respins învățătura (5,15, pag. 445). Epifaniu afirmă de asemenea: „De fapt chiar apostolii au stabilit: Cînd ei (iudeii) se bucură în zi de sărbătoare, noi trebuie să plîngem pentru ei și să postim, pentru că în acea sărbătoare ei au ținut pe Hristos pe cruce“ („Adversus haereses“ 70, 11, PG 42, 359—360). P. Cotton, „De la Sabat la duminică“, 1933, remarcă: „Putem foarte bine să admitem cum că considerațiile anti-iudaice așa de puternice la Victorinus, nu erau nicidecum absente, ca factor în grăbirea observării postului în zi de Sabat“; tot la fel Righetti comentează: „Se poate observa în unele comunități din Est, ca și în Roma și în Spania, o puternică tendință de a evidenția Sabatul cu post probabil din cauza unui anti-semitism, așa cum Victorinus din Pettau din Stiria (m. 300) ne lasă să presupunem“ (fn. 86, pag. 195).

82. Vezi mai sus fn. 69.

83. C.S. Mosna, „Storia della domenica“, pag. 204, sugerează că „postul în Sabatul săptămînal s-a dezvoltat din postul din Sîmbăta Mare, deoarece duminica era considerată ca o mică comemorare a învierii ... După Epifaniu („Adversus haereses“ 42,2,2) aceasta ar fi putut să fie o influență a lui Marcion, a urii lui față de Sabatul iudaic, ca și pentru vechea lege“.

84. S.R.E. Humbert, „Adversus Graecorum calumnias“ 6, PL 142

933. Acest tratat a fost compus sub forma unei dezbatere despre anul 1054 de cardinalul Humbert. Cardinalul a fost trimis de către Papa Leon al IX-lea în 1054 ca nunțiu papal la Constantinopole ca să facă eforturi pentru a aduce pe greci înapoi și a se conforma cu practicile religioase ale bisericii Romei. Misiunea sa însă n-a avut succes. Tratatul a fost compus ca încă o încercare de a convinge pe greci să nu mai țină unele practici religioase divergente, cum ar fi venerarea Sabatului. Importanța documentului pentru studiul nostru este dublă: 1) el demonstrează existența unei atitudini diferite față de Sabat între Est și Vest; 2) el citează mărturia timpurie a papei Silvester (314—335) care oferă noi înțelegeri asupra motivelor postului în ziua Sabatului. Autenticitatea declarației papei Silvestru este confirmată de: 1) faptul că Humbert citează cu exactitate alte documente cum de exemplu faimosul decret al lui Inocentiu I (fn. 907) și 2) de faptul că papi ca Adrian I (Epist. 70, ad Egilam Episcopum PL. 98.335) și Nicolae I (Epist. 152, Ad Hinemarum, PL 119, 115) face referire la declarația lui Silvester pentru a apăra postul roman în ziua Sabatului.

85. Augustin, „Epistola către Casulanuș” 36, 4 NPNF 1, pag. 266, respinge acuzația unui mitropolit roman anonim care susținea că acei creștini care mănâncă în ziua Sabatului „sînt fii ai roabei... și care preferă ritualurile iudaice celor ale bisericii”. Aceste acuzații arată efortul neobișnuit făcut de biserică din Roma pentru a descuraja venerarea Sabatului, privit ca o instituție iudaică.

86. Victorinus, „Cu privire la crearea lumii” 5, ANF, VII, pag. 342.

87. Să reținem faptul că Victorinus (fn. 86) sfătuiește de asemenea să se păstreze cu strictețe vinerea (parasceve)”. Aceeași dispoziție se află și în „Didascalia Apostolorum” 21, unde creștinii sînt sfătuiți să postească vinerea și sîmbăta, pentru ceea ce iudeii au făcut Domnului Hristos, dar „să mănînce și să fie veseli, să se bucure și să fie plini de veselie duminică, pentru că Isus Hristos a înviat ca o garanție a învierii noastre” (Connolly, pag. 190). Canonul 29 al conciliului din Laodicea (Mansi 2:570) poruncește ca „creștinii să nu iudaizeze și să nu fie leneși în ziua Sabatului, ci

trebuie să lucreze în aceea zi; totuși, ei trebuie în mod deosebit să onoreze ziua Domnului, și dacă este posibil, să nu lucreze în ea, pentru că ei sînt creștini”.

În aceste texte porunca de a posti sau de a lucra în Sabat pare să fie destinată pe de o parte de a discredit Sabatul, iar pe de altă parte, de a înălța prestigiul și solemnitatea duminicii. Ne întrebăm în ce fel postul din ziua de vineri contribuie la evitarea oricărei asemănări cu păzirea Sabatului iudaic. Răspunsul pare să se găsească în faptul că extinderea postului în ziua de vineri și în ziua Sabatului, face ca postul din cea de a doua zi să fie mult mai sever. L. Duchesne (fn. 79) pag. 233, notează că „postul în ziua Sabatului era mult mai sever, deoarece nu se putea mânca nimic începînd de joi seara”.

88. Victorinus, vezi fn. 86.

89. Acesta era punctul de vedere al lui Tertulian, „Cu privire la rugăciune” 19, ANF III, pag. 68. Pentru a împăca păstrarea postului cu participarea la euharistie (împărtășanie), Tertulian sugerează ca aceia care erau tulburați în conștiința lor să ia „Trupul Domnului” acasă și să-l mănînce după trecerea zilei de post.

90. Inocentiu I, „Ad Decentium”, Epist. 25,4,7, PL 20, 555; scrisoarea este cuprinsă în Corpus Juris, c. 13, d. 3 de Consecratione.

91. Socrates, „Istoria Ecclesiastică” 5,22 NPNF al 2-lea, II, pag. 132.

92. Vezi pag. 177 și 205—207.

93. Sozomen, „Istoria Ecclesiastică” 7, 19, NPNF al 2-lea, II, pag. 390.

94. C. S. Mosna, „Storia della domenica”, pag. 330, remarcă pe bună dreptate: „În celebrarea liturgică săptămînală, Roma se deosebește de toate celelalte comunități din Est ca de fapt de multe comunități din Vest, apropiindu-se mai mult de practica celor din Alexandria. În primul rînd, vinerea și sîmbăta erau ne-liturgice în ceea ce privește euharistia. În ceea ce privește Alexandria, mărturia lui Socrates a fost deja făcută cunoscut. În timp ce în toate bisericile lumii creștine era obiceiul să se celebreze euharistia în Sabat, cei din Alexandria și Roma, pe baza unei vechi tradiții, refuză să facă astfel; această informație este confirmată de Sozo-

men. Mai mult chiar, în timp ce în toate bisericile din Orient, la Milano, ca și în Africa, din cauza venerării zilei Sabatului nimeni nu va posti în această zi, la Roma și în Spania din contră această zi a fost consacrată postului”. El sugerează de asemenea că Roma a influențat dispoziția venerării Sabatului „Poate că în aceasta exemplul Romei, care niciodată n-a avut un cult (serviciu divin special în Sabat) trebuie să acționeze și a avut influență” (Idem, pag. 354).

95. Vezi pag. 165—167.

ADEVĂRUL — AȘA CU ESTE EL ÎN HRISTOS

— urmare din pag. 12 —

21. White, „In Ghetsemani”, Semele, 9 decembrie 1897, pag. 3; White, „Desire of Ages”, pag. 266.

22. White, Scrisoarea 8, 1895, în C.B.A.Z.S. vol. V. pag. 1128, 1129. În timpul Elenei White se folosea următoarea definiție a cuvîntului „propensity”: „Propensity”, din latinescul propensus este definit ca „înclinații naturale; înclinare, tendință, înclinație, aptitudine” (Dic. Webster). Dicționarul Webster neprescurtat îl definește ca fiind „calitatea sau starea de a fi înclinat, de a tinde spre, într-un sens moral; înclinație naturală; dispoziție de a face bine sau rău; tendință, înclinație”. Unul din autorii favoriți ai lui E. G. White, Henry Melvill, scria: „Dar în timp ce a luat asupra Sa natura umană cu inocentele ei infirmități (slăbiciuni), El n-a luat-o avînd înclinații păcătoase. Aici se interpuinea Divinitatea. Duhul Sfînt a umbrit pe fecioara Maria și îngăduind ca slăbiciunea să fie îndepărtată, a interzis ceea ce este păcătos, și astfel a făcut ca să se nască o natură umană, un om al durerii și al suferinței, dar totuși nemînjit și neîntinat; o natură umană cu lacrimi, dar nu cu pete; accesibilă chinurilor și suferinței, dar nu pornită să facă rău cuiva; foarte strîns apropiată de mizeria produsă, dar în mod infinit departe de cauza ce produce mizerie” (Melvill, pag. 47 — Manuscris nepublicat, E. G. White Estate).

23. White, „Ispitirea lui Isus” (R.H./13 oct, 1874; C.B.A.Z.S. vol. VII, pag. 904.

**PASTORUL
BAN VIOREL**

Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu" (Evr. 5,4).

Problema chemării la slujba de pastor, de predicator sau slujitor al lui Dumnezeu este deosebit de importantă și sfântă. Dumnezeu are o biserică, și biserica are slujitori numiți, aleși sau chemați de Dumnezeu. Căci El a „dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos" (Ef. 4,11-12).

Serva Domnului atrage atenția asupra seriozității și sfințeniei acestor lucrări, subliniind nevoia unei mult mai serioase și categorice examinări a vieții, caracterului și lucrării celui chemat la slujba de pastor. De aceea Comitetul Uniunii pune un accent mult mai puternic asupra acestei lucrări solemne din cadrul bisericii.

La propunerea Comitetului Conferinței, Comitetul Uniunii a examinat în mod serios viața, activitatea și cunoștințele fratelui Ban Viorel, pastor-ajutor în districtul Constanța II, hotărând întărirea sa ca pastor al bisericii advente.

Această sfântă lucrare a fost adusă la îndeplinire în Sabatul din 5 noiembrie 1988 în comunitatea Corbu, județul Constanța. La această lucrare au luat parte fr. Ciucă Ioan, președintele Conferinței București, fr. Mocanu Ioan, secretarul Conferinței, fr. D. Popa, președintele Uniunii și fr. N. Dumitrescu, secretarul Uniunii.

În cuvântul rostit cu această ocazie de fr. D. Popa s-a scos în evidență importanța slujbei de pastor, de conlucrător cu Dumnezeu în marele Plan de Mîntuire, făcîndu-se un apel călduros la credincioșie în lucrarea noastră. Fr. I. Ciucă a rostit cuvîntul de primire a fr. Ban Viorel în rîndul pastorilor bisericii adventiștilor de ziua a șaptea, iar fr. N. Dumitrescu a rostit cuvîntul de trimiteră în lucrarea la care este chemat.

Bucuria întîlnirii cu frații din comunitățile Corbu, Vadu, Topraisar și Valul lui Traian, cum și solemnitatea întăririi prin binecuvîntare a unui nou slujitor al lui Dumnezeu, au făcut ca Sabatul de la 5 noiembrie 1988 să fie plăcut și deosebit de binecuvîntat.

SINTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM – SINTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM – SINTEM

Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decît oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decît oamenii" (1 Cor. 1,25).

Nu vom ajunge niciodată pe acest pămînt să înțelegem toate problemele pe care le întîlnim în studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Nu vom putea înțelege acum „taina nelegiuirii", cum a luat ființă păcatul într-un înger desăvîrșit, aflat într-o poziție de mare cinste în ceruri. Putem să emitem idei și să căutăm a înțelege ceea ce este posibil minții noastre. Cei mîntuiți însă vor avea bucuria să se ocupe în veșniciei de probleme profunde, să-și dezvolte capacitatea intelectuală, căci nici un impediment nu va sta în calea dezvoltării lor.

Pentru noi, principiul statuat de marele bărbat Moise sub inspirație divină este valabil și este bine să ținem seama de el. „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia" (Deut. 29,29).

„Din cauza mîndriei și ambiției fiilor oamenilor, Dumnezeu a ales să aducă la îndeplinire lucrările Lui cele mari prin mijloacele cele mai simple și cele mai umile. Dumnezeu

CUM PUTEM ÎNȚELEGE MAI BINE TEXTUL DIN

1 CORINTENI 1,25

n-a ales pentru aceasta pe marii bărbați pe care lumea îi onorează pentru capacitatea lor. El însă a ales și alege pe aceia care sînt dispuși să lucreze cu blîndețe și simplitate recunoscîndu-L ca izvor al puterii lor și conducător ... Noi avem propriile noastre unități de măsură, și după ele noi spunem că un lucru este mare sau mic, înțelept sau lipsit de înțelepciune, etc. Dar Dumnezeu nu lucrează cu sau după unitățile omenești de măsură sau evaluare. Nu putem susține că ceea ce este mare și înțelept pentru noi, este mare și înțelept și pentru Dumnezeu și ceea ce este mic și fără de valoare pentru noi este mic și fără de valoare și pentru Dumnezeu" . (S.T./14 iulie 1881 — citat în 6/B.C./1083).

„Mijloacele pe care Dumnezeu le-a folosit pentru mîntuirea omului par a fi „o nebunie" și „slabe" pentru cei firești. Limbajul este aici retoric. În realitate nu este nici un fel de nebunie sau slăbiciune la Dumnezeu, dar modul Său de comportare cu neamul omenească pare inimii ne-renăscute a omului firesc o curată nebunie. În prezent planurile lui Dumnezeu pentru schimbarea și refacerea chipului lui Dumnezeu în om sînt mult mai bine adaptate

Continuare în cop. 4

VALOAREA

SPIRITUALĂ

A EPISTOLELOR DIN APOCALIPS CAP. 2—3

Pastor :
Faluvegi Dezideriu
Consilier Conferința București

În articolul precedent — cu același titlu — am ajuns la ideea continuității, idee socotită atât de importantă din punct de vedere al păstrării adevărului. Cum am văzut, faptul că cineva urmează imediat în scaunul episcopal după un predecesor de o valoare creștină incontestabilă nu garantează totodată și fidelitatea față de valorile spirituale moștenite.

De exemplu, Ignatie, care ar fi urmat în scaunul lui Petru, recomandă duminica în locul Sabatului. Ne dăm seama ce situații putea crea o asemenea recomandare în sufletul credincioșilor, ca și în sinul bisericii creștine. Recomandarea lui Ignatie izbește brusc și puternic sensibilitatea de conștiință a creștinilor care, atât pe baza Scripturilor cât și pe baza tradiției de pînă atunci, au păzit simbata. De ce accentuăm și tradiția? Pentru că primii creștini erau iudei convertiți. Condiția trecerii unui iudeu la credința creștină a însemnat primirea Domnului Isus Hristos ca Mesia, și nu trecerea de la păzirea Sabatului la păzirea duminicii.

Lucrarea apostolilor, ca și viața primelor comunități creștine, au fost îndeaproape urmărite de acei capi zeloși ai sistemului iudaic care căutau motive pentru a ponegri și condamna pe apostoli și pe creștini. Citind Faptele Apostolilor, nu găsim însă nicăieri că fariseii și cărturarii ar fi acuzat pe apostoli sau pe creștini de păcatul călcării Sabatului. Nu au făcut lucrul acesta pentru că nu au văzut așa ceva. O asemenea învățătură sau practică ar fi stîrnit peste măsură furia iudeilor. Apostolii nu au fost izgoniți din sinagogi din cauza duminicii ci din cauza Numelui lui Isus Hristos. Călcarea Sabatului însemna păcat în ochii lor, iar acolo unde apare păcatul, acolo își are sfîrșitul dragostea între credincioși. Lucrul acesta apare și mai greu în cazul cînd un episcop recomandă călcarea poruncilor lui Dumnezeu, cum ar fi fost cazul cu Ignatie.

În acest caz comunitățile se împart în două: unii urmează în continuare tradiția originară, în frunte cu apostolul Ioan (dragostea de frați

și păzirea poruncilor lui Dumnezeu); iar alții în frunte cu Diotref devin prigonitorii acestora. Pe baza „descoperirii lui Isus Hristos“ știm că adevărul este de partea lui Ioan și a celor ce au dragostea de frați, păzind poruncile lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă continuitatea biblică a adevăratului scaun episcopal al apostolului Petru. El spune așa: „Să uniți cu credința voastră... dragostea de frați“ (2 Petru 1,5—7).

Ioan este predicatorul iubirii. El descoperă pe Isus Hristos. Atît el cît și ceilalți apostoli stăruiesc asupra păzirii poruncilor lui Dumnezeu. Continuitate fără dragoste de frați și fără păzirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă risipirea comorilor moștenite (vezi Ioan 15,10; 1 Ioan 2,4—5; Apoc. 14,12). Aceste cuvinte scrise în jurul anului 100 pun capăt oricărei discuții cu privire la valabilitatea poruncilor lui Dumnezeu în tot Noul Testament. Reiese că nici cel ce nu iubește pe fratele său (adică pe Ioan), nu poate fi un continuator al apostolului. „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămînța Lui rămîne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; și nici cine nu iubește pe fratele său. Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții“ (1 Ioan 3,9—11).

În loc de o idee artificială a continuității, prin care se socotește că autoritatea transferată asupra urmașului va fi și garanția păzirii adevărului moștenit, „descoperirea lui Isus Hristos“ ne arată adevărata continuitate. Aceasta nu este a unor oameni nestatornici, ci a Aceluia care este „Cel dintîi și Cel de pe urmă“ (Apoc. 1,11). S-a accentuat mult continuitatea pămîntească, dar s-a pierdut din vedere continuitatea cerească a lucrării Domnului Hristos, cea de după înălțare. Continuitatea omenească nu va putea înlocui continuitatea lucrării Lui în ceruri pentru acele generații succesive care caută adevărul spre mîntuire. S-ar cere un spațiu aparte pentru a de-

monstra cît de puțin abordează măr-turisirile de credință în general ac-tivitățile Domnului Hristos de după înălțarea Sa în ceruri. Puțin se cer-cetează și puțini își pun întrebarea: Unde se găsește El? Ce face? Chiar și făgăduința revenirii Sale este mistificată în concepțiile moderne. El S-a suit la cer, se zice, și bise-rica a lăsat-o pe seama succesorilor omenesți pe baza continuității. Pe-rioda șederii Domnului la dreapta Tatălui acoperă deja aproape două milenii, și cite nu s-au întîmplat pe pămînt în această perioadă lungă! Cîte nu s-au făcut în Nu-mele Lui!

Interpretat corect Evrei 8,1 așază în centrul atenției bisericii lucrarea Domnului Hristos din Sanctuarul ceresc așa cum o prezintă Epistola către Evrei. Cu toate acestea în dreptul celor mai mulți se poate spune că s-a întîmplat cu Domnul Hristos aidoma lui Moise, adică s-a suit pe munte și nu mai știm ce-i cu el. Și ce au făcut? S-au întors la plăcerile lor și au ridicat un chip să se închine înaintea lui. „Descoperirea lui Isus Hristos“ ne ferește de așa ceva. El nu este un Isus Hristos pierdut, ci Acela care „este viu“, „umblă printre sfeșnice“, și răspunde personal la suspinul îngrijorat al servului Său cînd acesta se întrebă ce avea să se întîmple cu biserica „după aceste lucruri“. În timp ce pe pămînt răspunsul la această întrebare îl dă cel ce stă în locul lui Hristos, din ceruri vorbește Însuși Hristos, cel pierdut din vedere. Glasul Lui se aude de-a lungul istoriei creștinismului. El asigură, făgăduiește, laudă, dezaprobă, aducînd lucrarea Sa spre apogeu: judecată, încheiere, răsplătire. Mereu răsună glasul Lui: „Știu faptele tale!“.

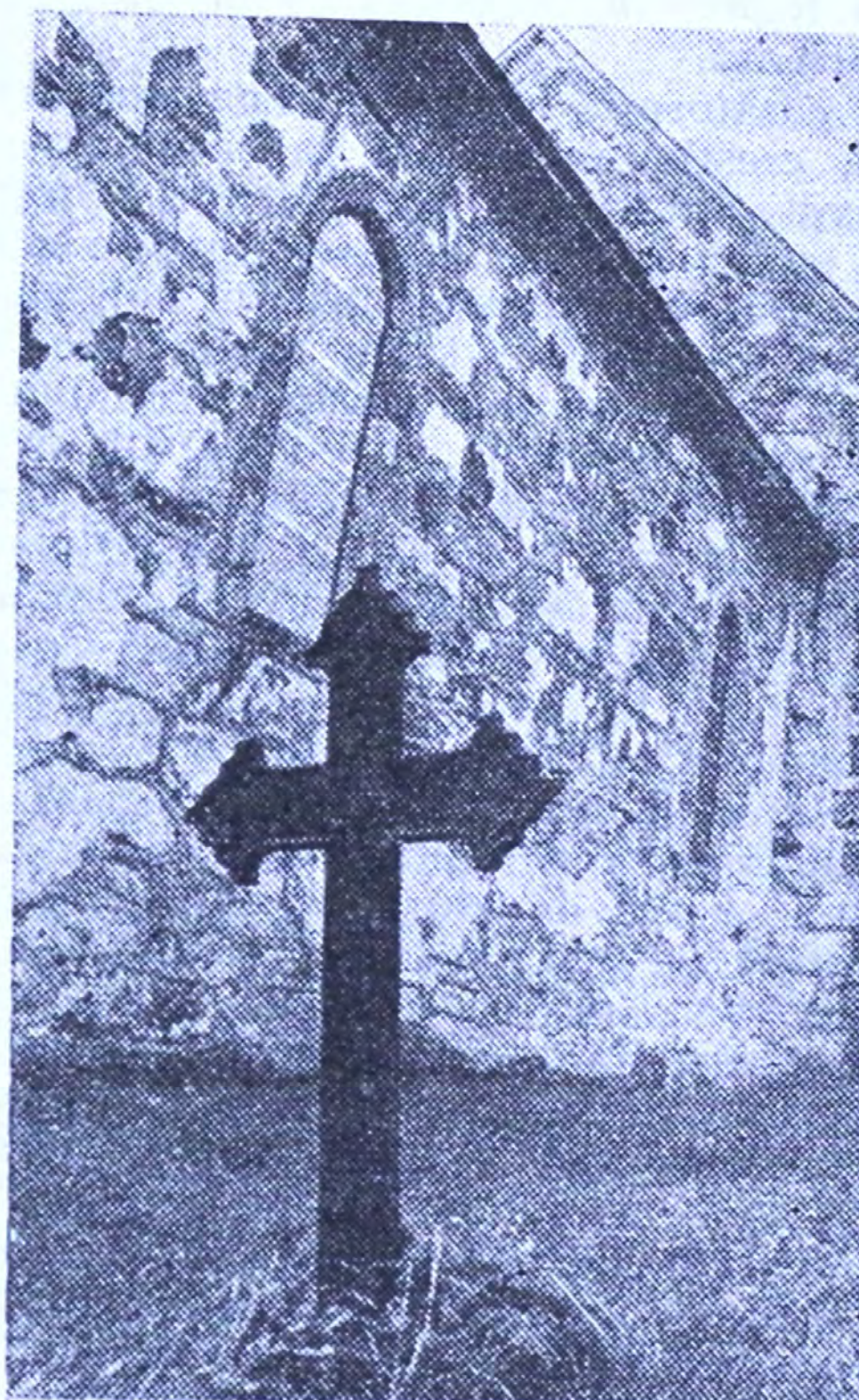
Apocalips 1,1 precizează că în această carte auzim glasul lui Dum-nezeu. Cine citește aceste epistole din Apocalips capitolele 2 și 3 tre-buie să știe că citește cuvintele auzite și așternute în scris de apos-tolul Ioan, dar cuvintele sînt cu adevărat ale lui Isus Hristos. În toate se descoperă o unitate de gîndire, simțire și acțiune între Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Duhul zice la

fel cum zice Fiul (22,17 p.p.). Biserica zice la fel cum zice Duhul (p.d.). Numai acceptarea celor cuprinse în această carte asigură acordul deplin atât cu Tatăl cât și cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Respingerea celor scrise în carte, înseamnă respingerea lui Dumnezeu. Cele scrise aici sînt atât de importante încît Dumnezeu personal intervine în favoarea bisericii. Numai El poate însemna autoritate suficientă în fața pretențiilor unor adversari numiți de Ioan anti-hriști. Marea controversă se găsește în plină desfășurare. Cine sînt numiți fericiți? De la început găsim răspunsul: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea“ (1,3). La urmă auzim: „Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta“ (22,7). Îngerul care transmite cuvintele acestea lui Ioan apostolul spune: „Eu sînt împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta“ (22,9). Nici nu se poate altfel, căci îngerii „împlinesc poruncile Lui, și ascultă de glasul cuvîntului Lui“ (Ps. 103,20). În cer niciodată nu s-a vestit îngerilor vreo schimbare în ceea ce a fost „de la început“. Niciodată nu li s-a spus: „Cei care au venit la nădejdea cea nouă să nu mai țină sîmbăta ci duminică“. În Psalmul 119 citim: „Cuvîntul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri“ (vers. 89).

„Descoperirea“ ne somează să păzim „cuvintele proorociei din cartea aceasta“. Ne-am pus vreodată întrebarea, ce anume păzim pe baza acestei proorocii, adică pe baza cărții Apocalipsului? Ce anume aduce în plus — în cunoștință și practică — această carte? Care din punctele de mărturisire de credință se subliniază în ea? Dacă în mărturisirea noastră nu vom găsi așa ceva, atunci „descoperirea lui Isus Hristos“ rămîne zadarnică pentru noi, și nu ne va fi ferice. Reversul fericirii, de asemeni, sună tragic în cartea Apocalipsului (22,14.15).

Ar fi ciudat ca Dumnezeu să transmită prin îngerul Său niște cuvinte bisericii, iar cuvintele Lui să nu se audă în biserică. Ar fi ciudat ca un înger trimis cu importante cuvinte ale lui Dumnezeu să nu ajungă nicăieri la destinație. De aceea se repetă mereu: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii-lor Duhul“ (2,17.29; 3,6.13.22).

Am schițat cîteva din aspectele care scot în evidență valoarea spirituală a epistolelor din Apocalips capitolele 2 și 3, care vor fi obiectul studiului nostru în viitor. Ruga mea este: „Doamne, deschide-mi urechile și ajută-mă să păzesc cele scrise în cartea aceasta!“

— Cu durere aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață la 24 octombrie 1988 a sorei Crucică Floarea, membră a comunității Viile Noi, județul Constanța, soția fratelui Crucică Tudor. Născută la 15 martie 1906 în comuna Plosca, județul Teleorman, primește credința adventă și încheie legămîntul cu Mîntuitorul său în anul 1932.

Soție devotată, blajină și tăgăduitoare de sine, mamă iubitoare și iertătoare, crește opt copii și imprimă, alături de soțul ei, o atmosferă creștină căminului ei și este activă în comunitatea sa. La 24 octombrie 1988 închide ochii în speranța adventă. Înmormîntarea a avut loc la 26 octombrie 1988. Frații Gyeresi Iosif, Danci Petre și Bastoreală Nicolae au rostit cuvintele pline de mîngîiere ale Scripturilor familiei și celor ce au însoțit pe ultimul drum pe cea care a fost sora noastră Crucică Floarea.

— La 12 decembrie 1988 se stinge din viață sora Turturică Paraschiva, soția pastorului Turturică Florea, decedat cu ani de zile în urmă. Sora Turturică a fost alături de soțul ei în activitatea acestuia, fiindu-i sprijin și ajutor. A născut și crescut 12 copii, cărora le-a transmis dragostea de adevăr și preocuparea de

SFÎRȘIT

DE

CALE!

cele sfinte. Închide ochii în speranța mîntuirii, plină de încredere și optimism. Înmormîntarea a avut loc pe data de 14 decembrie la Techirghiol, familia și frățietatea conducînd-o la locul odihnei ei temporare. Frații Danci Petre, Manea Liviu, Ban Viorel, Niță Pavel și Bastoreală Nicolae au prezentat celor prezenți cuvîntul plin de speranță al Scripturii.

— Se stinge din viață la 4 ianuarie 1989 fratele Gureanu Dumitru, născut în anul 1902, lîngă Sibiu. Primește credința adventă în anul 1927 și lucrează ani de zile în activitatea evanghelică cu cărți. Este mult timp prezbiter, dovedindu-se a fi un autentic creștin. Un caracter liniștit, a exemplificat în viața sa credința pe care a trăit-o și a vestit-o.

Înmormîntarea a avut loc la 6 ianuarie 1989. Frații Danci Petre și Bastoreală Nicolae au prezentat cuvîntul mîngietor al Scripturilor.

„Și am auzit un glas din cer care zicea: 'Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!' 'Da', zice Duhul, 'ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează'" (Apoc. 14,13).

Pastor as.
Danci Petre

IN MEMORIAM

După o lungă și grea suferință, închide ochii în speranța mântuirii și a învierii celor drepecți sora Dumitrescu Dumitra, membră a comunității Policiori, județul Buzău. Născută în anul 1901, se alătură de tînără (la vîrsta de 15 ani) bisericii adventiștilor de ziua a șaptea încheind prin botez legămîntul cu Mîntuitorul său, căruia Ii va rămîne toată viața credincioasă.

În anul 1924 se căsătorește cu fratele Ene Dumitrescu, întemeind un cămin plăcut, cald, creștin, un cămin în care cei șase copii au adus bucurie, lumină, povara iubirii și a creșterii lor în temere de Dumnezeu. Împreună cu soțul ei, au reprezentat cu sfințenie și demnitate lumina Evangheliei în jurul lor. Influența și lucrarea lor s-a simțit în comunitatea ce s-a înființat în Policiori și în multe alte locuri. Sora Dumitrescu a fost mult timp primă diaconasă a comunității și a lucrat cu dăruire. A caracterizat-o smerenia și i-a plăcut să rămînă totdeauna în umbra lucrărilor făcute, căci tot ceea ce a făcut a făcut pentru Mîntuitorul ei. A suferit împreună cu fr. Ene Dumitrescu anii grei ai persecuției și a rămas credincioasă chemării și Celui ce i-a chemat.

A avut bucuria de a vedea pe unul din fiii săi (fr. Nelu Dumitrescu) lucrînd pentru Dumnezeu și două fiice soții de pastori, mulțumind cerului pentru chemarea slujirii.

În 1977 se îmbolnăvește și unsprezece ani a stat pe patul suferinței. N-a înțeles de ce îngăduie cerul unele experiențe, dar n-a avut nicio dată un gînd sau un cuvînt de murmurare. Asemenea lui Iov, a avut o puternică încredințare în intervenția lui Dumnezeu.

A fost privilegiul meu acela de a o fi vizitat de cîteva ori pe patul suferinței sale. Am rămas fără cuvînt în fața unui asemenea caracter ce s-a ancorat puternic în făgăduința Mîntuitorului ei. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu...!” Da! Fericiți morții care mor în Domnul.

Inmormîntarea a avut loc la Policiori, la 15 decembrie 1988. Frații Vasile Constantin, Roșca Beniamin, Engelhardt Adam și cel ce semnează aceste rînduri au rostit cuvintele de mîngîiere ale Scripturii pentru familia îndurerată și pentru toți cei ce au ținut să conducă pe ultimul ei drum pe aceea care a fost sora noastră Dumitrescu Dumitra.

D. POPA

SINTEM ÎNTREBAȚI... RĂSPUNDEM

urmare din pag. 19

nevoilor omului, decît toate planurile și măsurile celor mai înțelepți oameni și ale celor mai educați gînditori pe care-i poate produce lumea“ (6 B.C./ 666).

Speranța religioasă a iudeilor din vremea lui Pavel se baza pe o eliberare dramatică, apocaliptică de sub opresiunea romană. Ei așteptau un „Mesia“ care să facă din națiunea lor cea mai puternică națiune din lume. Dezamăgirea lor a fost totală atunci cînd Isus Hristos, chemîndu-i la El, le-a spus: „Și învățați de la Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“. Pentru ei un „Hristos și El răstignit“ era o insultă, o nebulie, o slăbiciune a cerului.

Experiența crucii și chemarea ei au în ele o putere: puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Evanghelia nu este un produs al înțelepciunii omenești. Omenește vorbind, este o nebulie să renunți la coroană și să alegi o cruce. Dar această „slăbiciune“ și această „nebulie“ a lui Dumnezeu erau sin-

gura cale de intrare în împărăția slavei și a veșniciei. Pentru mintea firească crucea este semnul oprobriului, al slăbiciunii, al eșecului. Pentru Hristos, este simbolul biruinței înțelepciunii, puterii și iubirii divine.

Apostolul Pavel vorbește aici situîndu-se pe poziția omului firesc,

atunci cînd de pe această poziție analizează lucrarea lui Dumnezeu și mijloacele folosite de El pentru mîntuirea celor păcătoși.

În adevăr „nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decît oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu mai tare decît oamenii“.

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România.

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu, secretar de redacție,

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — Sect. 2.

Tel. 20.42.07